2026/799

1.4.2026

DIRECTIVA (UE) 2026/799 A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 30 martie 2026

privind armonizarea anumitor aspecte ale normelor de drept în materie de insolvență

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([1]),

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([2]),

întrucât:

(1) Obiectivul prezentei directive este de a contribui la buna funcționare a pieței interne și a uniunii piețelor de capital și de a îndepărta obstacolele din calea exercitării libertăților fundamentale, cum ar fi libera circulație a capitalurilor și libertatea de stabilire, obstacole rezultate din diferențele dintre normele de drept intern din domeniul insolvenței.

(2) Procedurile de insolvență asigură lichidarea sau restructurarea ordonată a întreprinderilor sau a antreprenorilor aflați în dificultate financiară și economică. În contextul investițiilor financiare, procedurile respective, inclusiv garanțiile relevante pentru evaluarea cu precizie a valorii activelor acestor societăți și antreprenori, sunt esențiale, deoarece determină valoarea finală de recuperare a acestor investiții. Diferențele mari dintre normele de drept material în materie de insolvență, recunoscute de Regulamentul (UE) 2015/848 al Parlamentului European și al Consiliului ([3]), au contribuit la creșterea insecurității juridice și a imprevizibilității cu privire la rezultatul procedurilor de insolvență. Divergențele ample în ceea ce privește valoarea de recuperare și timpul necesar pentru finalizarea procedurilor de insolvență în întreaga Uniune au repercusiuni negative asupra previzibilității costurilor pentru creditori și investitori în situații transfrontaliere pe piața internă. Aceste divergențe între normele statelor membre reduc atractivitatea investițiilor transfrontaliere, creând astfel bariere și având un impact asupra circulației transfrontaliere a capitalurilor în cadrul Uniunii, precum și către și dinspre țări terțe. În consecință, armonizarea anumitor aspecte ale normelor de drept în materie de insolvență ar putea necesita modificarea legislației anumitor state membre.

(3) Integrarea pieței interne în domeniul normelor de drept în materie de insolvență prin intermediul prezentei directive este esențială pentru îmbunătățirea eficienței funcționării piețelor de capital din Uniune, inclusiv prin facilitarea unui acces sporit la finanțarea întreprinderilor. Prin urmare, este necesar să se instituie cerințe minime în domenii specifice vizând procedurile de insolvență, care au un impact semnificativ asupra eficienței și duratei acestor proceduri, în special în cazul procedurilor de insolvență transfrontaliere.

([1]) JO C 184, 25.5.2023, p. 34.
([2]) Poziția Parlamentului European din 10 martie 2026 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 30 martie 2026.
([3]) Regulamentul (UE) 2015/848 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2015 privind procedurile de insolvență (JO L 141, 5.6.2015, p. 19, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2015/848/oj).

(4) Prezenta directivă nu aduce atingere drepturilor individuale și colective ale lucrătorilor în temeiul dreptului Uniunii și al dreptului intern în contextul procedurilor de insolvență, în special al Directivelor 98/59/CE ([4]) și 2001/23/CE ([5]) ale Consiliului, al Directivelor 2002/14/CE ([6]), 2008/94/CE ([7]) și 2009/38/CE ([8]) ale Parlamentului European și ale Consiliului și al legislației naționale de transpunere a acestora. În special, prezenta directivă nu aduce atingere obligațiilor privind furnizarea de informații către lucrători și consultarea acestora și drepturilor lucrătorilor în cazul transferului unei întreprinderi, al unei unități sau al unei părți de întreprindere sau de unitate în temeiul directivelor respective și al dreptului intern de transpunere a acestora, inclusiv în cazul în care normele de drept intern respective conțin norme mai favorabile lucrătorilor sau reprezentanților acestora decât cele prevăzute în directivele respective.

(5) Pentru a proteja valoarea averii debitorilor în interesul creditorilor, normele de drept intern în materie de insolvență ar trebui să includă dispoziții eficiente în ceea ce privește acțiunile privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor juridice, inclusiv a tranzacțiilor, care sunt prejudiciabile pentru drepturile creditorilor și care au fost perfectate înainte de deschiderea procedurii de insolvență (denumite în continuare „acțiuni în anulare"). Pentru a stabili dacă un act juridic este prejudiciabil pentru drepturile creditorilor, este necesar să se țină seama de modul în care sunt definite conceptele de avere a debitorului și creditor participant. Acest lucru este relevant în special în cazul în care anumite drepturi nu fac parte din averea debitorului în temeiul dreptului intern, ci țin de sfera personală a debitorului, de exemplu dreptul de a încheia sau de a desface o căsătorie ori de a adopta un copil. Acceptarea unei moșteniri sau renunțarea la aceasta nu ar trebui să facă obiectul normelor privind acțiunile în anulare prevăzute în prezenta directivă.

(6) Având în vedere că acțiunile în anulare vizează inversarea efectelor prejudiciabile ale unui act juridic asupra averii debitorului, este oportun să se considere că efectele prejudiciabile ale unui act juridic au fost cauzate în momentul perfectării actului juridic, și nu în momentul executării acestuia. În sensul prezentei directive, se consideră că un act juridic a fost perfectat atunci când își produce efectele juridice în conformitate cu dreptul intern. Cu toate acestea, în cazul în care, în temeiul dreptului intern, efectele juridice ale unui act juridic sunt condiționate de înscrierea acestuia într-un registru public, statele membre ar trebui să poată prevedea că actul juridic se consideră perfectat de îndată ce au fost îndeplinite toate celelalte cerințe privind eficacitatea sa, deoarece momentul înscrierii unui act juridic într-un registru public este în afara controlului debitorului și al celorlalte părți la actul juridic.

(7) În sensul prezentei directive, noțiunea de „acte juridice" în sensul normelor privind acțiunile în anulare ar trebui să fie interpretată în sens larg pentru a acoperi orice comportament deliberat care produce efecte juridice și care este prejudiciabil pentru drepturile creditorilor, indiferent dacă efectele juridice sau prejudiciul au fost intenționate, inclusiv în cazul în care persoana care îndeplinește actul juridic nu are niciun scop fraudulos, în pofida dispozițiilor din alte domenii de drept. Cu toate acestea, actele care sunt îndeplinite de o persoană care nu acționează în mod conștient sau care acționează în alt mod fără a-și exercita libera voință nu ar trebui să fie considerate acte juridice în sensul prezentei directive. Statele membre ar trebui să poată prevedea că noțiunea de „act juridic" include și omisiunile, deoarece nu există nicio diferență semnificativă între prejudiciul suferit de creditori ca urmare a unei acțiuni și cel suferit ca urmare a lipsei de acțiune a părții în cauză. În plus, normele privind acțiunile în anulare nu ar trebui să se limiteze la actele juridice îndeplinite de debitor, ci ar trebui să includă și actele juridice îndeplinite de cocontractantul debitorului sau de o parte terță.

([4]) Directiva 98/59/CE a Consiliului din 20 iulie 1998 privind apropierea legislațiilor statelor membre cu privire la concedierile colective (JO L 225, 12.8.1998, p. 16, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/1998/59/oj).

([5]) Directiva 2001/23/CE a Consiliului din 12 martie 2001 privind apropierea legislației statelor membre referitoare la menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferului de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi sau unități (JO L 82, 22.3.2001, p. 16, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2001/23/oj).

([6]) Directiva 2002/14/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 martie 2002 de stabilire a unui cadru general de informare și consultare a lucrătorilor din Comunitatea Europeană (JO L 80, 23.3.2002, p. 29, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2002/14/oj).

([7]) Directiva 2008/94/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2008 privind protecția lucrătorilor salariați în cazul insolvenței angajatorului (JO L 283, 28.10.2008, p. 36, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2008/94/oj).

([8]) Directiva 2009/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 mai 2009 privind instituirea unui comitet european de întreprindere sau a unei proceduri de informare și consultare a lucrătorilor în întreprinderile și grupurile de întreprinderi de dimensiune comunitară (JO L 122, 16.5.2009, p. 28, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2009/38/oj).

(8) Prezenta directivă stabilește norme minime privind acțiunile în anulare. Prin urmare, cu unica excepție a termenului de prescripție pentru acțiunile în anulare prevăzut în prezenta directivă, statele membre ar trebui să poată menține sau adopta dispoziții privind acțiunile în anulare care să fie mai favorabile pentru drepturile creditorilor decât cele prevăzute în prezenta directivă. Statele membre ar trebui, de asemenea, să poată prevedea prezumții sau cerințe care să ușureze sarcina probei în favoarea părții care susține că actul juridic este nul, anulabil sau inopozabil.

(9) Pentru a proteja așteptările legitime ale cocontractantului debitorului, orice ingerință, ca urmare a unei acțiuni în anulare, asupra valabilității sau a caracterului executoriu al unui act juridic ar trebui să fie proporțională cu circumstanțele în care a fost perfectat actul juridic respectiv. Aceste circumstanțe includ intenția debitorului, cunoașterea situației de către cocontractant sau intervalul de timp scurs între perfectarea actului juridic și inițierea procedurii de insolvență. Prin urmare, este necesar să se facă distincția între o varietate de motive specifice pentru acțiunile în anulare care se întemeiază pe situații de fapt comune și tipice și care completează condițiile prealabile generale pentru acțiunile în anulare. Orice astfel de ingerință ar trebui, de asemenea, să respecte drepturile fundamentale consacrate în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „Carta”).

(10) Acțiunile în anulare ar trebui să vizeze actele juridice perfectate într-o anumită perioadă minimă anterioară datei la care este depusă o cerere de deschidere a procedurii de insolvență sau, în statele membre în care procedura de insolvență poate fi inițiată în urma unei rezoluții a membrilor organului administrativ, de conducere sau de supraveghere al debitorului, înainte de data rezoluției respective. Capacitatea de a introduce o acțiune în anulare nu ar trebui să depindă de perioada de timp care este necesară pentru examinarea de către instanță a unei cereri de deschidere a procedurii de insolvență sau pentru adoptarea unei rezoluții, în temeiul dreptului intern.

(11) În sensul acțiunilor în anulare, ar trebui să se facă o distincție între actele juridice în care creanța cocontractantului era exigibilă și opozabilă și a fost satisfăcută sau garantată în mod corespunzător (denumită în continuare „acoperire conformă”) și cele în care prestația nu a corespuns în întregime creanței creditorului (denumită în continuare „acoperire neconformă”). Printre exemplele de acoperiri neconforme se numără: plățile premature; stingerea unei datorii prin mijloace de plată neobișnuite; garantarea ulterioară a unei creanțe negarantate anterior, care nu fusese convenită în contractul de credit inițial; acordarea unui drept extraordinar de reziliere sau alte modificări care nu sunt prevăzute în contractul de bază; renunțarea la mijloacele de apărare în justiție; și contestațiile sau recunoașterea datoriilor contestabile. În cazul acoperirii conforme, motivul de anulare a preferințelor ar trebui să poată fi invocat numai dacă creditorul actului juridic nul, anulabil sau inopozabil a avut cunoștință de faptul că, la momentul tranzacției, debitorul era insolvent. Atât în cazul acoperirii conforme, cât și al acoperirii neconforme, termenii „satisfacere” și „garantare” a creanței cocontractantului ar trebui să se interpreteze în sens larg, pentru a include acte precum cele care creează un drept de compensare sau acordă un statut privilegiat creditorilor.

(12) Normele privind acțiunile în anulare introduse prin prezenta directivă nu ar trebui să se aplice anumitor acte juridice care constituie o acoperire conformă, și anume actelor juridice care sunt îndeplinite direct în schimbul unei contraprestații echitabile în beneficiul activelor debitorului. Actele juridice respective urmăresc să sprijine operațiunile zilnice obișnuite ale întreprinderii debitorului. Pentru a nu li se aplica normele privind acțiunile în anulare, astfel de acte juridice ar trebui să aibă o bază contractuală și să impună schimbul direct al prestațiilor reciproce ale părților. În plus, prestația și contraprestația care decurg din aceste acte juridice ar trebui să aibă o valoare echivalentă, iar contraprestația ar trebui să fie în beneficiul debitorului, și nu al unui terț. Actele juridice cărora nu ar trebui să li se aplice normele privind acțiunile în anulare includ plata promptă a mărfurilor, a salariilor sau a onorariilor pentru servicii; plata în numerar sau cu cardul a bunurilor necesare pentru desfășurarea operațiunilor zilnice ale debitorului; livrarea de bunuri, produse sau servicii cu plata la primire; constituirea unui drept de garanție în schimbul plății împrumutului sau în timpul continuării împrumutului, dacă acest lucru este necesar în contextul normelor interne pentru a menține o echivalență a valorii între prestație și contraprestație; și plata promptă a taxelor publice în schimbul unei contraprestații, cum ar fi accesul în spații sau instituții publice. Cu toate acestea, normele privind acțiunile în anulare ar trebui să se aplice acordării de credite. Ar trebui să fie posibil să se considere că plata salariilor către lucrătorul angajat la debitor, în conformitate cu dreptul intern, reprezintă o prestație directă în cazul în care acestea sunt plătite în termen de trei luni de la prestarea serviciilor de către lucrătorul respectiv.

(13) Plata de către un debitor a unei datorii neachitate către un terț într-o relație tripartită, cum ar fi cazul în care o filială plătește datoria societății-mamă către un terț, nu ar trebui să fie considerată în mod automat un act juridic al debitorului fără nicio contraprestație sau cu o contraprestație vădit insuficientă. În astfel de cazuri, plata de către debitor poate corespunde îndeplinirii de către terț a obligației sale față de societatea-mamă, care este posibil să-i fi conferit debitorului un avantaj direct sau indirect, fără ca terțul să fi avut posibilitatea de a respinge plata de către debitor.

(14) Nu ar trebui să fie posibil să se invoce faptul că îmbogățirea rezultată din actul juridic nul, anulabil sau inopozabil nu mai este disponibilă în patrimoniul părții care a beneficiat de actul juridic respectiv (denumită în continuare „lipsa îmbogățirii") în cazul în care partea respectivă a avut cunoștință de circumstanțele pe care se întemeiază acțiunea în anulare. Cu toate acestea, întrucât prezenta directivă stabilește norme minime privind acțiunile în anulare, statele membre pot decide să nu permită părții care a beneficiat de actul juridic să invoce argumentul lipsei îmbogățirii chiar și în cazul în care partea respectivă nu a avut cunoștință de circumstanțele pe care se întemeiază acțiunea în anulare.

(15) Finanțarea nouă sau finanțarea intermediară acordată în conformitate cu dreptul intern în cadrul unei încercări de restructurare, inclusiv în cursul unei proceduri de prevenire a insolvenței în temeiul titlului II din Directiva (UE) 2019/1023 a Parlamentului European și a Consiliului ([9]), ar trebui să fie protejată în cadrul unor proceduri de insolvență ulterioare.

(16) Ca instrument de armonizare minimă, prezenta directivă nu aduce atingere normelor de drept intern privind valabilitatea actelor juridice care fac obiectul acțiunilor în anulare. Prin urmare, rămâne la latitudinea statelor membre să decidă dacă actul juridic prejudiciabil trebuie să fie considerat nul *ipso jure* sau trebuie să fie declarat ineficace ori inopozabil sau dacă acesta poate fi anulat numai printr-o hotărâre a instanței. În plus, prezenta directivă nu stabilește condițiile în care se consideră că un debitor se află în imposibilitatea de a-și plăti datoriile la scadență. Prin urmare, în sensul prezentei directive, stabilirea măsurii în care un debitor se află în imposibilitatea de a-și plăti datoriile la scadență, inclusiv a măsurii în care pentru a stabili acest lucru este necesar ca debitorul să fie, în general, în imposibilitatea de a-și plăti datoriile la scadență, se face în conformitate cu dreptul intern.

(17) Principala consecință a faptului că un act juridic este nul, anulabil sau inopozabil ca urmare a unei acțiuni în anulare este obligația părții care beneficiază de actul juridic respectiv de a restitui beneficiul obținut către averea debitorului. Noțiunea de „beneficiu" în acest context ar trebui să includă retribuții, după caz, și dobânzi, în conformitate cu dreptul intern aplicabil. Beneficiul ar putea fi considerat ca fiind restituit fie în cazul în care beneficiul efectiv este restituit în natură, fie în cazul în care se plătește valoarea monetară echivalentă a beneficiului respectiv, în conformitate cu dreptul intern. Ar trebui să fie posibil să se introducă acțiuni în anulare împotriva unor succesori individuali ai debitorului în cazul în care, la momentul achiziționării activelor care fac obiectul acțiunii în anulare, aceștia aveau cunoștință de circumstanțele pe care s-au întemeiat acțiunile în anulare.

(18) Părțile care sunt strâns legate de debitor, cum ar fi rudele, în cazul în care debitorul este o persoană fizică, sau, în cazul în care debitorul este o entitate juridică, cele care îndeplinesc roluri decisive în raport cu debitorul, beneficiază, de obicei, de un avantaj în ceea ce privește informațiile referitoare la situația financiară a debitorului. Pentru a preveni abuzul de astfel de poziții, ar trebui stabilite garanții suplimentare. În consecință, în contextul acțiunilor în anulare, atunci când cealaltă parte implicată într-un act juridic nul, anulabil sau inopozabil este o parte strâns legată de debitor, ar trebui să fie introduse prezumții legale privind cunoașterea de către partea respectivă a circumstanțelor pe care s-au întemeiat acțiunile în anulare. Ar trebui ca prezumțiile respective să fie relative și să vizeze răsturnarea sarcinii probei în beneficiul averii debitorului. În cazul în care partea care a beneficiat de un act juridic nul, anulabil sau inopozabil a transferat între timp beneficiul obținut către un terț, momentul luat în considerare pentru a stabili dacă părțile respective sunt strâns legate ar trebui să fie momentul transferului.

(19) Îmbunătățirea mijloacelor aflate la dispoziția practicienilor în insolvență pentru a identifica și a urmări activele aparținând averii debitorului, precum și activele care fac obiectul acțiunilor în anulare este esențială pentru a maximiza valoarea averii debitorului. În exercitarea atribuțiilor care le revin, practicienii în insolvență pot accesa informațiile aflate în registrele de date publice, dintre care unele au fost instituite în temeiul dreptului Uniunii și sunt interconectate la nivel european, cum ar fi sistemul de interconectare a registrelor comerțului (BRIS) menționat în Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului ([10]) sau sistemul de interconectare a registrelor de insolvență (IRI) instituit în temeiul Regulamentului (UE) 2015/848. Cu toate acestea, accesul doar la informații aflate în bazele de date publice este adesea insuficient pentru a identifica și a urmări activele care fac sau ar trebui să facă parte din averea debitorului. În special, practicienii în insolvență se confruntă cu dificultăți practice atunci când încearcă să acceseze registrele de active situate în alte state membre decât cel în care au fost desemnați.

([9]) Directiva (UE) 2019/1023 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 iunie 2019 privind cadrele de restructurare preventivă, remiterea de datorie și decăderile, precum și măsurile de sporire a eficienței procedurilor de restructurare, de insolvență și de remitere de datorie și de modificare a Directivei (UE) 2017/1132 (Directiva privind restructurarea și insolvența) (JO L 172, 26.6.2019, p. 18, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2019/1023/oj).

([10]) Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2017 privind anumite aspecte ale dreptului societăților comerciale (JO L 169, 30.6.2017, p. 46, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2017/1132/oj).

(20) Prin urmare, este necesar să se prevadă dispoziții care să garanteze că practicienii în insolvență, atunci când își exercită atribuțiile în cadrul procedurilor de insolvență, au, fie direct, fie indirect, acces la informații aflate în baze de date care nu sunt accesibile publicului.

(21) Accesul imediat și direct la registrele de conturi bancare este adesea indispensabil pentru a maximiza valoarea averii debitorilor. Prin urmare, ar trebui să se stabilească norme care să prevadă accesul imediat și direct al instanțelor sau autorităților administrative desemnate din statele membre la informațiile aflate în registrele de conturi bancare. În scopul identificării și urmăririi activelor care aparțin averii debitorilor, precum și a activelor care fac obiectul acțiunilor în anulare, poate fi necesar accesul nu numai la informațiile privind conturile bancare ale debitorului, ci și la informațiile privind conturile bancare ale unor terți, în cazul în care există motive întemeiate să se considere că aceștia au beneficiat de acte juridice nule, anulabile sau inopozabile. În cazul în care într-un stat membru accesul la informații privind conturile bancare se face prin intermediul unui sistem central electronic de extragere a datelor, respectivul stat membru ar trebui să se asigure că autoritatea care operează sistemul de extragere raportează instanțelor sau autorităților administrative desemnate rezultatele consultării cu promptitudine și fără aplicarea unor filtre.

(22) Pentru a respecta dreptul la protecția datelor cu caracter personal și dreptul la viață privată, accesul direct și imediat la registrele de conturi bancare ar trebui să fie acordat instanțelor sau autorităților administrative care sunt desemnate de statele membre în acest scop. Prin urmare, practicienilor în insolvență ar trebui să li se permită să acceseze informațiile aflate în respectivele registre de conturi bancare în mod indirect, solicitând instanțelor sau autorităților administrative din statul membru în care au fost desemnate să acceseze registrele și să efectueze consultările. Statele membre ar trebui să poată desemna aceleași instanțe sau autorități administrative în scopul accesării registrelor de conturi bancare la nivel atât național, cât și transfrontalier prin intermediul sistemului de interconectare a registrelor de conturi bancare menționat în Directiva (UE) 2024/1640 a Parlamentului European și a Consiliului ([11]) (BARIS). Statele membre ar trebui, de asemenea, să poată prevedea verificarea condițiilor de accesare și de consultări ale informațiilor privind conturile bancare de către alte instanțe sau autorități decât cele desemnate în temeiul prezentei directive. Accesul la informații ar trebui să fie acordat numai de la caz la caz, atunci când este relevant pentru anumite proceduri de insolvență în scopul identificării și urmăririi activelor care aparțin averii debitorului, precum și a activelor care fac obiectul acțiunilor în anulare. Cu toate acestea, întrucât prezenta directivă stabilește norme minime, statele membre pot adopta sau menține norme care prevăd că practicienii în insolvență accesează și consultă direct registrele lor naționale de conturi bancare și sistemele lor electronice de extragere a datelor. În cazurile în care practicienii în insolvență au acces direct și pot efectua consultări directe, statele membre nu sunt obligate să desemneze instanțe sau autorități în scopul accesării și consultării registrelor lor naționale de conturi bancare sau în sistemele lor electronice de extragere a datelor, dar au în continuare obligația de a desemna instanțe sau autorități pentru acces și consultări prin intermediul BARIS.

(23) Directiva (UE) 2024/1640 prevede că mecanismele centralizate automatizate, cum ar fi registrele centrale sau sistemele centrale electronice de extragere a datelor, trebuie să fie interconectate prin intermediul BARIS, care urmează să fie dezvoltat și gestionat de Comisie. Având în vedere importanța tot mai mare a cazurilor de insolvență cu implicații transfrontaliere și importanța informațiilor financiare relevante în scopul maximizării valorii averii debitorului în procedurile de insolvență, instanțele sau autoritățile administrative desemnate ar trebui să poată accesa și consulta direct registrele de conturi bancare din alte state membre, prin BARIS.

(24) Accesul instanțelor sau al autorităților administrative desemnate în temeiul prezentei directive la informații transfrontaliere privind conturile bancare prin intermediul BARIS se bazează pe încrederea reciprocă între statele membre care decurge din respectarea de către acestea a drepturilor fundamentale și a principiilor recunoscute la articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE) și în Cartă, precum și a drepturilor și principiilor fundamentale prevăzute în dreptul internațional și în acordurile internaționale la care Uniunea sau toate statele membre sunt părți, inclusiv Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și în constituțiile statelor membre, în domeniile lor respective de aplicare. Competența de a accesa și a consulta informații privind conturile bancare prin intermediul BARIS prevăzută de prezenta directivă ar trebui să fie exercitată în conformitate cu dreptul Uniunii și cu dreptul intern, precum și cu garanțiile procedurale naționale privind protecția datelor cu caracter personal.

([11]) Directiva (UE) 2024/1640 a Parlamentului European și a Consiliului din 31 mai 2024 privind mecanismele care trebuie instituite de statele membre pentru prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Directivei (UE) 2019/1937 și de modificare și abrogare a Directivei (UE) 2015/849 (JO L, 2024/1640, 19.6.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1640/oj).

(25) Orice date cu caracter personal obținute de instanțele sau autoritățile administrative desemnate sau de practicienii în insolvență în temeiul prezentei directive ar trebui să fie prelucrate doar în cazul în care acest lucru este necesar și proporțional în scopul identificării și al urmăririi activelor aparținând averii debitorului în cadrul procedurilor de insolvență în curs, în conformitate cu normele aplicabile privind protecția datelor.

(26) Directiva (UE) 2024/1640 garantează că persoanelor care au un interes legitim li se acordă acces la informațiile privind beneficiarii reali, în conformitate cu normele privind protecția datelor. În scopul urmăririi activelor în contextul unor proceduri de insolvență în curs, practicienilor în insolvență ar trebui să li se acorde acces în timp util la anumite categorii de informații privind beneficiarii reali, aflate în registrele centrale interconectate ale beneficiarilor reali, ca, de pildă, numele, luna și anul nașterii, țara de reședință și cetățenia beneficiarului real, precum și natura și amploarea interesului generator de beneficii deținut.

(27) Pentru a se asigura trasabilitatea eficientă a activelor în contextul procedurilor transfrontaliere de insolvență, practicienilor în insolvență ar trebui să li se acorde acces rapid la registrele și bazele de date naționale, chiar dacă registrele în cauză se află într-un alt stat membru decât cel în care a fost numit respectivul practician în insolvență. Accesul ar trebui să fie acordat fără implicarea vreunei instanțe sau autorități intermediare, permițând practicienilor în insolvență să comunice direct cu entitățile care gestionează sau întreține registrele sau bazele de date naționale în cauză. Statele membre ar trebui să poată prevedea efectuarea de consultări directe de către practicienii în insolvență ale seturilor de date conținute de astfel de registre sau baze de date. Condițiile de acces aplicabile practicienilor în insolvență numiți într-un alt stat membru nu ar trebui să fie mai împovărătoare decât cele aplicabile practicienilor în insolvență naționali. Statele membre ar trebui așadar să nu aplice condiții de acces diferite doar pe baza faptului că solicitantul este un practician în insolvență numit într-un alt stat membru. Aspectele procedurale referitoare la primirea și aprobarea cererilor depuse de practicienii în insolvență, cum ar fi limba procedurii sau verificarea condițiilor de acces, ar trebui să fie reglementate de dreptul statului membru în care sunt păstrate registrele și bazele de date.

(28) Pentru a institui un sistem eficace și coerent de executare silită a activelor debitorilor, este esențial ca debitorilor să nu li se dea posibilitatea să își ascundă activele, inclusiv prin achiziționarea de instrumente financiare, cum ar fi titlurile de valoare. Diferențele dintre sistemele naționale de decontare, precum și diferitele tipuri de instrumente financiare și diferitele caracteristici ale acestora pot crea dificultăți în accesarea informațiilor și în identificarea beneficiarilor reali ai instrumentelor financiare. Prin urmare, indiferent de tipul de registru, bază de date sau altă sursă de informații utilizată de un stat membru, este necesar ca statele membre să dispună de un cadru care să faciliteze identificarea și urmărirea proprietarilor de instrumente financiare prin punerea la dispoziție, la cerere, a registrelor și bazelor de date naționale respective.

(29) În contextul lichidării în cadrul procedurii de insolvență, normele de drept intern în materie de insolvență ar trebui să permită valorificarea activelor unei întreprinderi prin vânzarea întreprinderii sau a unei părți a acesteia ca ansamblu independent. În sensul prezentei directive, prin „vânzare ca ansamblu independent” se înțelege transferul unei întreprinderi, integral sau parțial, către un achizitor, în așa fel încât întreprinderea respectivă sau o parte suficient de semnificativă a acesteia să poată funcționa în continuare ca unitate productivă din punct de vedere economic. Nu se înțelege că aceasta include vânzarea activelor întreprinderii bucată cu bucată (denumită în continuare „lichidare prin vânzarea individuală a bunurilor”).

(30) În general, se presupune că se poate recupera o valoare mai ridicată în cadrul lichidării prin vânzarea unei întreprinderi, sau a unei părți a acesteia, ca ansamblu independent, mai degrabă decât prin vânzarea individuală a bunurilor. Pentru a promova vânzarea unei întreprinderi ca ansamblu independent, normele de drept intern în materie de insolvență ar trebui să prevadă proceduri în temeiul cărora un debitor aflat în dificultate financiară, cu ajutorul sau sub supravegherea unui supraveghetor, poate să caute achizitori interesați și să pregătească vânzarea „pre-pack” a întreprinderii ca ansamblu independent (denumită în continuare „procedura de «pre-pack»”) înainte de deschiderea în mod formal a procedurii de insolvență. Activele întreprinderii care face obiectul procedurii de „pre-pack” pot fi apoi valorificate rapid, la scurt timp după deschiderea în mod formal a procedurii de insolvență. Prezenta directivă ar trebui să stabilească standarde pentru procedura de „pre-pack”, permițând în același timp statelor membre să adapteze standardele respective la normele lor de drept intern existente în materie de insolvență. Pentru a se asigura că procesul de vânzare este echitabil, supraveghetorul ar trebui să fie independent față de debitor și față de orice parte strâns legată de debitor. Statele membre ar trebui să poată prevedea cerințe suplimentare privind independența supraveghetorului față de deținătorii de titluri de capital sau față de creditori. Procedura de „pre-pack” ar trebui să cuprindă două faze, și anume o fază de pregătire și o fază de lichidare.

(31) Faza de pregătire ar trebui să urmărească găsirea unui cumpărător adecvat pentru întreprinderea debitorului sau pentru o parte a acesteia și ar trebui să fie confidențială, cel puțin în ceea ce privește găsirea unui cumpărător adecvat. Obiectivul fazei de lichidare ar trebui să fie aprobarea și executarea vânzării întreprinderii debitorului sau a unei părți a acesteia și distribuirea veniturilor obținute către creditori, în conformitate cu dreptul intern. Faza de lichidare ar trebui să înceapă cu o decizie a unui organism judiciar sau a oricărui alt organism competent de deschidere în mod formal a procedurii de insolvență în temeiul dreptului intern, care conduce deseori la lichidarea debitorului. Debitorul nu ar trebui să fie împiedicat să își continue operațiunile comerciale cu partea rămasă a activității sale după încheierea fazei de lichidare. Faza de lichidare ar trebui să se desfășoare prin intermediul altor proceduri de insolvență decât procedurile de restructurare preventivă. În statele membre în care se aplică Regulamentul (UE) 2015/848, faza de lichidare ar trebui să se desfășoare prin intermediul altor proceduri de insolvență incluse în anexa A la regulamentul respectiv decât procedurile de restructurare preventivă.

(32) Procedura de „pre-pack” nu aduce atingere drepturilor lucrătorilor prevăzute în dreptul Uniunii și în dreptul intern, inclusiv implicarea reprezentanților lucrătorilor. Procedura de „pre-pack” ar trebui să fie reglementată prin acte cu putere de lege sau norme administrative și ar trebui să fie înțeleasă ca o procedură în care transferul total sau parțial al unei întreprinderi să fie pregătit cu ajutorul unui supraveghetor, sub supravegherea instanței sau a autorității competente, înainte de instituirea unei proceduri de insolvență formale în vederea lichidării activelor debitorului. Deși procedura de „pre-pack” are drept obiectiv principal să permită lichidarea activelor debitorului prin vânzarea întreprinderii sau a unei părți a acesteia ca ansamblu independent în contextul unei proceduri de insolvență pentru a satisface în cea mai mare măsură posibilă creanțele tuturor creditorilor, aceasta poate, de asemenea, să constituie un mijloc de menținere a locurilor de muncă.

(33) Prezenta directivă nu aduce atingere Directivei 2001/23/CE a Consiliului. Având în vedere jurisprudența Curții de Justiție, și anume hotărârea din 28 aprilie 2022 în cauza C-237/20, Federatie Nederlandse Vakbeweging ([12]), faza de lichidare face obiectul excepției prevăzute la articolul 5 alineatul (1) din Directiva 2001/23/CE, în care procedura de „pre-pack” are ca scop principal satisfacerea în cea mai mare măsură posibilă a creanțelor creditorilor, menținând în același timp, pe cât posibil, locurile de muncă.

(34) Introducerea procedurii de „pre-pack” în temeiul prezentei directive nu ar trebui să conducă în niciun fel la restricții vizând competențele practicienilor în insolvență sau vizând posibilitatea de a vinde întreprinderea ca ansamblu independent în cadrul procedurilor de insolvență în temeiul dreptului intern.

(35) Dispozițiile prezentei directive privind procedura de „pre-pack” nu înlocuiesc normele naționale de fond, în special pe cele privind rangul creanțelor creditorilor, distribuirea veniturilor obținute, natura, domeniul de aplicare și forma participării creditorilor sau remunerarea practicianului în insolvență. În cazul în care o instanță sau o autoritate competentă nu autorizează vânzarea unei întreprinderi sau a unei părți a acesteia, astfel cum propune supraveghetorul, procedura de insolvență ar trebui să continue în conformitate cu normele de drept intern aplicabile în materie de insolvență. Începerea fazei de lichidare face obiectul unor cerințe prevăzute în dreptul intern pentru deschiderea procedurii de insolvență, cum ar fi existența unui motiv pentru deschiderea unei astfel de proceduri.

(36) Procedura de „pre-pack” prevăzută în prezenta directivă ar trebui să fie aplicată debitorilor care sunt persoane juridice. Statele membre ar trebui să poată extinde aplicarea procedurii de „pre-pack” la persoanele fizice care sunt antreprenori.

(37) Debitorii ar trebui să aibă posibilitatea să beneficieze de o suspendare temporară a executărilor silite individuale. Suspendarea ar trebui să fie disponibilă fie în faza de pregătire, fie în contextul unui alt tip de procedură de insolvență în care debitorul își păstrează, total sau cel puțin parțial, controlul asupra activelor sale și asupra operațiunilor curente ale întreprinderii sale și în care vânzarea întreprinderii debitorului sau a unei părți a acesteia ca ansamblu independent poate fi continuată și încheiată. În cazul în care suspendarea este disponibilă în faza de pregătire, aceasta ar trebui să întrunească condițiile prevăzute la articolele 6 și 7 din Directiva (UE) 2019/1023 și în legislația națională de transpunere a directivei respective.

([12]) Hotărârea Curții de Justiție din 28 aprilie 2022, Federatie Nederlandse Vakbeweging, C237/20, ECLI:EU:C:2022:321.

(38) Procedura de „pre-pack” ar trebui să asigure faptul că cea mai bună ofertă primită în cursul fazei de pregătire este înaintată fie instanței sau autorității competente, în vederea autorizării, fie creditorilor, în vederea aprobării. Supraveghetorul ar trebui să evalueze și să stabilească dacă lichidarea prin vânzarea individuală a bunurilor ar duce la recuperarea unei valori mai mari pentru creditori decât prețul de piață obținut prin vânzarea întreprinderii, sau a unei părți a acesteia, ca ansamblu independent. S-ar putea preconiza în mod rezonabil că valoarea unei întreprinderi ca ansamblu independent este mai mare decât valoarea ei de lichidare prin vânzarea individuală a bunurilor, la bază existând prezumția că întreprinderea își va continua operațiunile cu cea mai mică perturbare posibilă, va menține încrederea creditorilor financiari, a acționarilor și a clienților și va continua să genereze venituri. Nu ar trebui să se creeze o sarcină inutilă asupra supraveghetorului sau asupra procesului de vânzare și, în special, nu ar trebui să fie impusă o evaluare completă în faza de pregătire a procesului, cu excepția cazului în care potențialul cumpărător este o parte strâns legată de debitor. Ar trebui să fie posibil pentru statele membre să impună ca supraveghetorul să ia în considerare alte elemente decât prețul, precum interesul public sau viabilitatea întreprinderii. Cu toate acestea, ar trebui să se aplice o cerință privind exercitarea unui control sporit în cazul în care oferta care este considerată a fi cea mai bună este prezentată de o parte strâns legată de debitor. Ar trebui să fie posibil pentru statele membre să solicite supraveghetorului să își justifice concluzia potrivit căreia oferta identificată ca fiind cea mai bună nu îi plasează pe creditori într-o situație mai puțin favorabilă decât cea în care s-ar afla ca urmare a unui mecanism alternativ de soluționare a insolvenței debitorului. Supraveghetorul ar trebui să furnizeze dovezi ale pregătirii procesului de vânzare, astfel încât să ofere o bază adecvată pentru autorizarea sau aprobarea celei mai bune oferte.

(39) Faza de pregătire ar trebui să fie limitată în timp. Statele membre ar trebui să prevadă o durată maximă care poate fi mai scurtă decât durata suspendării executărilor silite individuale prevăzută în Directiva (UE) 2019/1023. În cazul în care, în cursul fazei de pregătire, se constată cu certitudine că obiectivele procedurii de „pre-pack” nu pot fi atinse, statele membre ar trebui să poată prevedea posibilitatea ca procedura de „pre-pack” să fie încheiată. Astfel de situații pot apărea în cazul în care debitorul nu cooperează cu supraveghetorul sau nu acționează cu diligența necesară în faza de pregătire. O altă astfel de situație este aceea în care nu există nicio perspectivă rezonabilă de vânzare a întreprinderii ca ansamblu independent, de exemplu în cazul în care registrele și evidențele debitorului sunt incomplete sau deficitare în așa măsură încât este imposibil să se stabilească situația sa comercială și financiară. În plus, în cazurile în care dreptul intern prevede că procesul de vânzare din faza de pregătire trebuie să fie competitiv, transparent și echitabil și să respecte standardele pieței, acțiunile debitorului care nu se conformează acestor cerințe pot fi considerate o neîndeplinire a obligației de diligență. Cu toate acestea, ar trebui să fie posibil ca statele membre să prevadă că, chiar dacă debitorul nu cooperează cu supraveghetorul sau nu își îndeplinește obligația de diligență, în cazul în care continuarea fazei de pregătire este în interesul general al creditorilor, instanța sau autoritatea competentă are posibilitatea de a limita drepturile debitorului de a-și administra întreprinderea în conformitate cu normele de drept aplicabile în materie de insolvență, în vederea încheierii procedurii de „pre-pack”.

(40) Pentru a garanta că o întreprindere este vândută la cel mai bun preț prin intermediul procedurii de „pre-pack”, statele membre ar trebui să asigure faptul că procesul de vânzare în faza de pregătire se desfășoară conform unor standarde înalte de competitivitate, transparență și echitate. Ca alternativă, statele membre ar trebui să poată prevedea că, după deschiderea fazei de lichidare sau prezentarea celui mai bun ofertant recomandat, este organizată o licitație publică pentru a selecta cea mai bună ofertă sau creditorii aprobă oferta recomandată de supraveghetor. Este de competența statelor membre să decidă dacă aprobarea creditorilor este dată de către adunarea generală a creditorilor sau de către comitetul creditorilor.

(41) Nu se exclude posibilitatea ca statele membre să prevadă că o instanță sau o autoritate competentă care a stabilit că procesul de vânzare nu este competitiv, transparent și echitabil și nu respectă standardele pieței poate decide să organizeze o licitație publică în faza de lichidare sau să procedeze la lichidarea prin vânzarea individuală a activelor debitorului în cadrul unei proceduri de insolvență deschise în cadrul procedurii de „prepack”.

(42) Este necesar ca toți creditorii care dețin creanțe împotriva debitorului insolvent să aibă dreptul de a participa la faza de lichidare a procedurii de „pre-pack”. Ar trebui să fie posibil ca asemenea creanțe să fie înregistrate, examinate și satisfăcute corespunzător, în conformitate cu cadrul aplicabil în materie de insolvență.

(43) În sistemele de insolvență care se bazează pe principiul autonomiei creditorilor, statele membre ar trebui să poată prevedea că este de competența adunării generale a creditorilor sau a comitetului creditorilor să autorizeze vânzarea întreprinderii debitorului, sau a unei părți a acesteia, în conformitate cu dreptul intern.

(44) În cazul în care un stat membru optează pentru a impune standarde înalte în faza de pregătire, supraveghetorul sau, dacă și în măsura în care statele membre decid astfel, debitorul în posesie ar trebui să fie responsabil de asigurarea faptului că procesul de vânzare este competitiv, transparent și echitabil și respectă standardele pieței. Pentru a se asigura conformitatea cu standardele pieței, procesul de vânzare ar trebui să fie compatibil cu normele și practicile standard privind fuziunile și achizițiile din statul membru în cauză, părțile potențial interesate ar trebui să fie invitate să participe la procesul de vânzare, aceleași informații ar trebui să fie divulgate potențialilor cumpărători, permițându-le să exercite diligența necesară, iar ofertele părților interesate ar trebui să fie obținute printr-un proces structurat.

(45) În cazul în care o licitație publică este organizată înainte sau după deschiderea fazei de lichidare, oferta selectată de supraveghetor în timpul fazei de pregătire ar trebui utilizată ca ofertă inițială (*stalking horse bid* – ofertă inițială strategică) în scopurile licitației. În faza de pregătire, debitorul ar trebui să fie în măsură să ofere stimulente ofertantului inițial strategic (*stalking horse bidder*), acceptând, în speță, rambursarea cheltuielilor sau a comisioanelor de fragmentare în cazul în care se selectează o ofertă mai bună în cadrul licitației publice. Cu toate acestea, statele membre ar trebui să se asigure că astfel de stimulente sunt proporționale și nu descurajează alți ofertanți potențial interesați să participe la licitație.

(46) Supraveghetorul ar trebui să documenteze fiecare etapă a procesului de vânzare și să prezinte informații despre aceasta în scris. Documentele și informațiile respective ar trebui să fie puse la dispoziție în timp util în format digital. Statele membre ar trebui să se asigure că supraveghetorul este supus acelorași cerințe de confidențialitate ca și practicianul în insolvență.

(47) Pentru a nu permite deprecierea valorii unei întreprinderi doar pentru că aceasta face obiectul unei proceduri de insolvență, este important să se asigure că cocontractanții operaționali, cum ar fi furnizorii sau clienții debitorului în cauză, sunt preluați de achizitor și nu sunt afectați de procedura de „pre-pack”. Prin urmare, deschiderea procedurii de insolvență nu ar trebui să conducă la rezilierea anticipată a contractelor în temeiul cărora părțile trebuie în continuare să îndeplinească anumite obligații și care sunt necesare pentru continuarea activității întreprinderii. O astfel de reziliere ar pune în pericol în mod nejustificat valoarea întreprinderii, sau a unei părți a acesteia, care urmează să fie vândută prin procedura de „pre-pack”. Prin urmare, ar trebui să se asigure faptul că astfel de contracte sunt cesionate în favoarea achizitorului întreprinderii debitorului, sau al unei părți a acesteia, chiar și fără consimțământul cocontractantului debitorului cu privire la cesiune. Cu toate acestea, pot fi întâlnite situații în care nu pot exista, în mod rezonabil, așteptări privind transferul anumitor obligații care decurg din astfel de contracte, cum ar fi atunci când achizitorul este un concurent al cocontractantului. Statele membre ar trebui să poată prevedea că, pentru cesiunea obligațiilor contractuale, este necesar consimțământul cocontractantului sau al cocontractanților debitorului, în funcție de tipul de contract, de natura părților sau de interesele întreprinderii în cauză. Statele membre ar trebui să poată impune necesitatea obținerii consimțământului licențiatului pentru a rezilia contracte referitoare la licențe privind drepturi de proprietate intelectuală și industrială pentru care debitorul este licențiator, deoarece protecția drepturilor respective în cazul insolvenței licențiatorului încurajează investițiile în dezvoltarea unor astfel de drepturi.

(48) Dispozițiile prezentei directive privind cesiunea automată a contractelor către achizitor nu aduc atingere dreptului cocontractantului de a rezilia contractul în conformitate cu termenii acestuia sau dreptului cocontractantului de a lua măsuri în temeiul dreptului contractual aplicabil care vizează să asigure îndeplinirea conformă a obligației de către debitor în caz de neexecutare sau de executare defectuoasă, cum ar fi dreptul cocontractantului de a solicita un depozit sau garanții asupra creanței sau dreptul de retenție a executării înainte sau după cesiune.

(49) Statele membre ar trebui, de asemenea, să poată introduce o garanție suplimentară pentru a proteja interesele legitime ale cocontractantului, acordând cocontractantului dreptul de a rezilia contractul pe baza unei perioade de preaviz de cel puțin trei luni în cazul în care cocontractantul ar fi prejudiciat în mod injust de obligația de a continua executarea contractului până la cea mai apropiată dată până la care ar putea, în caz contrar, să rezilieze contractul în temeiul dreptului intern. Prezenta directivă nu aduce atingere normelor privind sarcina probei în ceea ce privește prejudiciul injust în temeiul dreptului intern.

(50) Pentru a spori atractivitatea tranzacțiilor cu active pentru potențialii cumpărători și, prin urmare, pentru a obține prețuri mai mari în vânzările de întreprinderi ca ansamblu independent, statele membre ar trebui să se asigure că cumpărătorii achiziționează întreprinderi libere de sarcini în ceea ce privește datoriile și pasivele. Prin urmare, creanțele creditorilor ar trebui să fie satisfăcute din veniturile obținute din vânzare și nu ar trebui să fie invocate direct împotriva cumpărătorului unei întreprinderi. Cu toate acestea, obligațiile care decurg din contractele în derulare sau din relațiile de muncă, de exemplu obligațiile legate de drepturile de pensie ocupațională, care sunt transferate achizitorului, rămân la achizitor. În plus, statele membre ar trebui să fie în măsură să introducă sau să mențină norme care prevăd că, la evaluarea răspunderii achizitorului pentru daune, se ține seama de comportamentul debitorului în cazul în care comportamentul respectiv poate fi imputat achizitorului în temeiul normelor de drept aplicabile în materie de insolvență. Astfel de norme se pot aplica daunelor vizate de legislația de mediu sau daunelor legate de deținerea anumitor active sau de controlul asupra acestora.

(51) Eliberarea garanțiilor sau a altor sarcini reale asupra activelor aparținând întreprinderii debitorului ar trebui să fie reglementată în dreptul intern. În cazul în care dreptul unui stat membru impune consimțământul expres al titularului garanțiilor asupra creanței pentru eliberarea garanțiilor respective, statul membru respectiv ar trebui să poată prevedea o derogare de la această cerință, cu excepția cazului în care titularul se opune eliberării.

(52) Cea mai bună ofertă nu ar trebui să fie descalificată în faza de pregătire numai pe baza faptului că este prezentată de o parte strâns legată de debitor. Prin urmare, părților strâns legate de debitor ar trebui să li se permită să prezinte o ofertă și, în cazul în care oferta lor este câștigătoare, să achiziționeze întreprinderea liberă de sarcini în ceea ce privește datoriile și pasivele. Cu toate acestea, eligibilitatea pentru a prezenta o ofertă a părților strâns legate ar trebui să facă obiectul unui control sporit în cadrul procesului de ofertare. Asigurarea egalității de șanse pentru alți ofertanți, în special în ceea ce privește accesul la informații și asigurarea simetriei informațiilor, facilitează rapiditatea și eficiența procedurii de „pre-pack” și permite altor ofertanți să își pregătească ofertele.

(53) În cazul în care oferta prezentată de o parte strâns legată de debitor este considerată cea mai bună ofertă, statele membre ar trebui să poată introduce garanții suplimentare pentru autorizarea și executarea vânzării întreprinderii debitorului sau a unei părți a acesteia. Astfel de garanții pot include obligația achizitorului de a asigura continuitatea activității pentru o perioadă minimă de timp sau menținerea contractelor de muncă.

(54) Posibilitatea de a exercita drepturi de preempțiune în cursul procesului de vânzare ar denatura concurența în cadrul procedurii de „pre-pack”. Potențialii ofertanți s-ar putea abține de la depunerea de oferte în cazul în care titularii de drepturi ar avea posibilitatea de a respinge, în mod discreționar, ofertele respective, indiferent de timpul și resursele investite sau de valoarea economică a ofertelor în cauză. Pentru a se asigura că ofertele câștigătoare reflectă cel mai bun preț de pe piață, nu ar trebui să li se acorde ofertanților drepturi de preempțiune și nici nu ar trebui să se exercite astfel de drepturi în cursul fazei de lichidare. Ar trebui ca titularii de drepturi de preempțiune care au fost acordate înainte de inițierea procedurii de „pre-pack” să fie invitați să participe la licitație, în loc să își invoce drepturile respective. Cu toate acestea, statele membre ar trebui să poată asigura exercitarea drepturilor de preempțiune legale care nu sunt afectate de insolvența debitorului.

(55) Statele membre ar trebui să permită creditorilor garantați să participe la procesul de ofertare în cadrul procedurii de „pre-pack”, oferind valoarea creanțelor lor garantate drept contraprestație pentru achiziționarea activelor asupra cărora dețin o garanție (denumite în continuare „licitații de credit”). Cu toate acestea, licitațiile de credit nu ar trebui utilizate într-un mod care să ofere creditorilor garantați un avantaj necuvenit în cadrul procesului de ofertare, de exemplu în cazul în care valoarea creanței lor garantate asupra activelor unui debitor este mai mare decât valoarea de piață a întreprinderii debitorului. Ca atare, un creditor garantat nu ar trebui să fie în măsură să oferteze întreaga valoare a creanței sale împotriva întreprinderii debitorului în cazul în care aceasta are o valoare mai mică decât valoarea respectivă, deoarece acest lucru ar putea descuraja potențialii concurenți să participe la procesul de ofertare. Prin urmare, prezenta directivă ar trebui să limiteze suma pe care un creditor o poate oferta în cazurile în care există creanțe negarantate suficient sau neacoperite în totalitate de garanții reale. În astfel de cazuri, creditorului garantat ar trebui să i se permită să oferteze numai o sumă care urmează să fie compensată din prețul de achiziție, fără a depăși valoarea de piață a întreprinderii. Limitarea capacității unui creditor de a oferta întreaga valoare a unei creanțe garantate nu înseamnă că creanța respectivă își pierde garanțiile pentru partea din aceasta care nu poate fi utilizată în procesul de ofertare.

(56) Prezenta directivă nu aduce atingere aplicării legislației Uniunii în materie de concurență, în special a Regulamentului (CE) nr. 139/2004 al Consiliului ([13]), și nu împiedică statele membre să pună în aplicare sistemele naționale de control al concentrărilor. Supraveghetorului ar trebui să i se permită, atunci când selectează cea mai bună ofertă, să ia în considerare riscurile de reglementare pe care le prezintă ofertele care necesită autorizarea autorităților de concurență și acesta ar trebui să se poată consulta cu autoritățile respective în conformitate cu normele aplicabile. Divulgarea de informații de către autoritatea de concurență nu ar trebui să contravină normelor de drept intern privind protecția secretelor comerciale. Ofertanții ar trebui să aibă în continuare responsabilitatea de a furniza toate informațiile necesare pentru a evalua aceste riscuri și de a colabora cu autoritățile competente în materie de concurență în timp util pentru a atenua riscurile respective. Pentru a crește probabilitatea încheierii cu succes a procedurii de „pre-pack", în cazul în care o ofertă prezintă astfel de riscuri, supraveghetorul sau debitorul ar trebui să aibă obligația de a-și îndeplini rolul într-un mod care să faciliteze prezentarea de oferte alternative.

(57) Directorii supraveghează gestionarea afacerilor unei întreprinderi și au cea mai bună perspectivă asupra situației financiare a acesteia. Prin urmare, directorii sunt printre primii care își dau seama dacă o întreprindere este insolventă. Depunerea cu întârziere a unei cereri de deschidere a procedurii de insolvență de către directori poate conduce la scăderea valorilor de recuperare pentru creditori. Prin urmare, statele membre ar trebui să introducă obligația directorilor de a depune o cerere de deschidere a procedurii de insolvență într-o anumită perioadă. În contextul acestei obligații, statele membre ar trebui să poată defini insolvența în mod diferit de evenimentul care declanșează deschiderea procedurii de insolvență. În cazul în care un stat membru are mai multe praguri de insolvență, rămâne la latitudinea statului membru respectiv să stabilească care dintre pragurile respective atrage obligația de a depune o cerere de deschidere a procedurii de insolvență. În sensul prezentei directive, statele membre ar trebui să precizeze, de asemenea, persoanele cărora le revin obligațiile directorilor, ținând seama de gama de responsabilități pe care le pot avea anumite persoane sau organisme în ceea ce privește deciziile referitoare la administrarea întreprinderii.

(58) Cererea de deschidere a procedurii de insolvență ar trebui depusă într-un anumit termen. Statele membre ar trebui să se asigure că termenul respectiv nu depășește trei luni din momentul în care directorii au luat cunoștință sau se poate presupune în mod rezonabil că au luat cunoștință de faptul că societatea este insolventă. În cazul în care întreprinderea își redobândește solvabilitatea înainte de expirarea termenului respectiv, dar devine din nou insolventă ulterior, statele membre ar trebui să poată prevedea că din acel moment începe să curgă un nou termen.

(59) Atunci când o întreprindere devine insolventă, protecția drepturilor creditorilor poate fi asigurată în diferite moduri. Prin urmare, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a prevedea că obligația directorilor de a depune o cerere de deschidere a procedurii de insolvență poate fi îndeplinită prin informarea publicului cu privire la insolvența întreprinderii printr-o notificare într-un registru public, pentru a asigura faptul că creditorii au posibilitatea să solicite deschiderea procedurii de insolvență. Mai mult decât atât, statele membre ar trebui să aibă, de asemenea, posibilitatea de a suspenda obligația directorilor de a depune o cerere de deschidere a procedurii de insolvență dacă aceștia iau măsuri în vederea protejării intereselor creditorilor, iar măsurile respective asigură pentru drepturile creditorilor un nivel de protecție care este echivalent celui asigurat prin depunerea unei cereri de deschidere a procedurii de insolvență. Astfel de măsuri pot include, de exemplu, măsurile luate de către proprietarii întreprinderii pentru a reveni la starea de solvabilitate a acesteia.

(60) Pentru a se asigura că directorii nu acționează împotriva intereselor creditorilor prin întârzierea depunerii unei cereri de deschidere a procedurii de insolvență, în pofida semnelor de insolvență, statele membre ar trebui să prevadă dispoziții care să stabilească răspunderea civilă a directorilor pentru nedepunerea unei astfel de cereri. În aceste cazuri, directorii ar trebui să despăgubească creditorii pentru eventualele daune rezultate din deteriorarea valorii de recuperare a întreprinderii în comparație cu situația care ar fi existat dacă cererea ar fi fost depusă la timp. În măsura în care prezenta directivă nu prevede norme specifice, toate celelalte aspecte ale răspunderii civile, cum ar fi calcularea daunelor sau sarcina probei, ar trebui să fie reglementate în dreptul intern. Statele membre ar trebui, de asemenea, să aibă posibilitatea de a adopta sau de a menține norme naționale privind răspunderea civilă a directorilor în legătură cu depunerea unei cereri de deschidere a procedurii de insolvență, care să fie mai stricte decât cele prevăzute de prezenta directivă.

([13]) Regulamentul (CE) nr. 139/2004 al Consiliului din 20 ianuarie 2004 privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi [Regulamentul (CE) privind concentrările economice] (JO L 24, 29.1.2004, p. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2004/139/oj).

(61) În cazul în care statele membre permit directorilor să ia măsuri pentru a proteja interesele creditorilor, în afară de îndeplinirea obligației acestora de a depune o cerere de deschidere a procedurii de insolvență, acestea ar trebui să prevadă, de asemenea, dispoziții care să garanteze că directorii sunt răspunzători pentru orice daune cauzate creditorilor ca urmare a oricărei deteriorări a valorii de recuperare a întreprinderii în comparație cu situația care ar fi existat dacă ar fi fost depusă o cerere de deschidere a procedurii de insolvență. În astfel de cazuri, creditorii ar trebui să fie puși în situația în care s-ar fi aflat dacă cererea de deschidere a procedurii de insolvență ar fi fost depusă de către directori în termenul stabilit de statele membre. Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a prevedea exonerarea directorilor de această răspundere în cazul și în măsura în care directorii respectivi sunt capabili să demonstreze, pe baza unor circumstanțe obiective și a unor informații verificabile la momentul adoptării măsurilor în cauză, că astfel de măsuri erau în mod rezonabil susceptibile să asigure creditorilor un rezultat echivalent sau mai bun decât rezultatul generat de depunerea unei cereri de deschidere a procedurii de insolvență. În astfel de situații ar trebui să se aplice normele interne referitoare la îndeplinirea obligației privind sarcina probei.

(62) Pentru a promova un cadru de insolvență eficient și incluziv, care să sprijine antreprenoriatul și reînnoirea economică, statele membre ar trebui să poată menține sau introduce proceduri simplificate de lichidare pentru microîntreprinderi.

(63) În cazul în care un antreprenor deține integral sau parțial proprietatea asupra unei întreprinderi și răspunde personal pentru toate datoriile societății, faptul că societatea nu dispune de suficiente active pentru a acoperi costul procedurii de insolvență nu ar trebui să împiedice antreprenorul să obțină remiterea de datorie în conformitate cu Directiva (UE) 2019/1023 și, prin urmare, să beneficieze de o a doua șansă. Deși nu sunt obligate să introducă o nouă procedură pentru remiterea de datorie, statele membre ar trebui să asigure accesul la procedurile de remitere de datorie pentru antreprenorii care sunt persoane fizice, și nu pentru întreprinderi. Prezenta directivă se referă la antreprenorii insolvenți care răspund pentru toate datoriile unei întreprinderi și nu ar trebui să se refere la persoanele care răspund doar parțial pentru datoriile unei întreprinderi, cum ar fi un garant pentru creditul bancar al întreprinderii respective și alte tipuri de garanții acordate unuia dintre creditorii acesteia. Prezenta directivă vizează numai refuzul remiterii de datorie pe motiv că nu poate fi deschisă nicio procedură de insolvență împotriva întreprinderii, deoarece aceasta nu dispune de active suficiente pentru a acoperi costurile unei astfel de proceduri de insolvență. Prezenta directivă nu reglementează alte motive de refuz al remiterii de datorie, cum ar fi cele prevăzute în Directiva (UE) 2019/1023. Atunci când o persoană îndeplinește condițiile pentru remiterea de datorie, se poate aplica data deciziei de a refuza sau de a nu deschide procedura de insolvență împotriva întreprinderii în locul datei menționate la articolul 21 alineatul (1) litera (b) din Directiva (UE) 2019/1023.

(64) Este important să se asigure faptul că creditorii sunt implicați în mod adecvat în procedura de insolvență, astfel încât interesele lor să poată fi luate în considerare în mod corespunzător. Comitetele creditorilor permit o mai bună implicare a creditorilor în procedurile de insolvență, în special atunci când creditorii ar fi altfel împiedicați să se implice în mod individual, din cauza resurselor limitate, a importanței economice a creanțelor lor sau a lipsei de proximitate geografică. Comitetele creditorilor pot ajuta creditorii transfrontalieri să își exercite mai bine drepturile și să asigure faptul că aceștia sunt tratați în mod echitabil. Statele membre ar trebui să permită instituirea unui comitet al creditorilor după deschiderea procedurii de insolvență. Statele membre ar trebui, de asemenea, să poată prevedea instituirea unui comitet al creditorilor înainte de deschiderea procedurii de insolvență. Statele membre nu sunt împiedicate să extindă aplicarea dispozițiilor privind instituirea comitetelor creditorilor la procedura de restructurare preventivă. Ar trebui să fie instituit un comitet al creditorilor ori de câte ori adunarea generală a creditorilor decide sau solicită acest lucru sau, în cazul în care dreptul intern nu prevede o adunare generală a creditorilor, atunci când creditorii solicită acest lucru în conformitate cu dreptul intern. Ar trebui ca statele membre să poată decide că instanțele, autoritățile competente sau practicienii în insolvență pot institui un comitet al creditorilor din proprie inițiativă sau la cererea unuia sau mai multor creditori, a practicianului în insolvență sau a debitorului.

(65) Sarcina aferentă instituirii și funcționării unui comitet al creditorilor ar trebui să fie proporțională cu beneficiile pe care le generează. Prin urmare, statele membre ar trebui să poată prevedea că nu se instituie un comitet al creditorilor în cazul în care sarcina aferentă instituirii și funcționării acestuia ar fi mai mare decât relevanța economică a deciziilor pe care le-ar putea lua. Acest lucru se poate întâmpla în cazul în care există prea puțini creditori, în cazul în care marea majoritate a creditorilor deține o cotă mică din creanța împotriva debitorului, în cazul în care eventualele întârzieri cauzate de instituirea unui comitet al creditorilor ar duce la deteriorarea situației financiare a debitorului sau în cazul în care valoarea preconizată a fi recuperată din averea debitorului este mai mică decât costul de înființare și funcționare a comitetului creditorilor. Astfel de situații apar, în special, în procedurile de insolvență care vizează debitori care sunt antreprenori sau întreprinderi mici, precum și în procedurile de remitere de datorie. Statele membre ar trebui să poată prevedea instituirea unui comitet al creditorilor numai pentru întreprinderile mari în sensul articolului 3 alineatul (4) din Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([14]). În cazul întreprinderilor mai mici, este posibil ca dreptul intern să prevadă deja, în alte moduri, protejarea în mod adecvat a intereselor creditorilor prin intermediul procedurilor de insolvență.

(66) Dispozițiile prezentei directive privind instituirea comitetelor creditorilor ar trebui să se aplice debitorilor care sunt persoane juridice. Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a extinde aplicarea dispozițiilor respective la persoanele fizice care sunt antreprenori.

(67) Statele membre ar trebui să clarifice funcțiile comitetelor creditorilor și cerințele, atribuțiile și procedurile de numire a membrilor acestora. Pentru a evita întârzierile nejustificate în instituirea comitetului creditorilor, membrii acestuia ar trebui să fie numiți cu celeritate, pentru a asigura eficiența procedurii de insolvență. Statele membre ar trebui să se asigure că creditorii sunt reprezentați în mod echitabil în cadrul comitetelor creditorilor și că creditorii transfrontalieri care sunt rezidenți într-un alt stat membru decât cel în care este deschisă procedura de insolvență nu sunt împiedicați să participe la comitetele creditorilor. Atunci când printre creditori se află și lucrători, aceștia sau reprezentanții acestora ar trebui să fie eligibili pentru numirea în comitetele creditorilor, cu excepția cazului în care există un alt mecanism, cel puțin echivalent, prin care pot fi reprezentate interesele lucrătorilor în cadrul procedurilor de insolvență. Această situație ar putea surveni în cazul în care interesele lucrătorilor în cadrul procedurilor colective sunt luate în considerare prin consultări obligatorii cu reprezentanții lor cu privire la direcția procedurilor sau înainte de luarea unor decizii majore, cum ar fi vânzarea activelor sau transferul întreprinderii. Nu sunt creditori lucrătorii ale căror creanțe salariale sunt plătite integral de o instituție de garantare.

(68) Reprezentarea echitabilă a creditorilor în comitetele creditorilor este deosebit de importantă în ceea ce privește creditorii negarantați, inclusiv creditorii cu creanțe cu valoare redusă. Statele membre ar trebui să poată prevedea că și alte persoane sau entități decât creditorii, cum ar fi reprezentanții lucrătorilor, organismele publice sau instituțiile de garantare sunt eligibile pentru a fi numite în comitetele creditorilor.

(69) Comitetele creditorilor ar trebui să fie implicate în procedurile de insolvență și să se asigure că acestea se desfășoară într-un mod care protejează interesele creditorilor, inclusiv prin urmărirea activităților practicianului în insolvență și asigurarea faptului că sunt informate periodic cu privire la acestea, fără a fi necesară subordonarea practicianului în insolvență față de comitete. Rolul comitetelor creditorilor în monitorizarea echității și a integrității procedurilor de insolvență poate fi îndeplinit în mod eficace numai în cazul în care acestea și membrii lor acționează independent de practicienii în insolvență și răspund numai în fața creditorilor. Membrii comitetelor creditorilor ar trebui să acționeze cu bună-credință atunci când îndeplinesc funcții în cadrul comitetelor. Creditorii, membrii comitetelor creditorilor și orice profesioniști angajați de comitetele creditorilor ar trebui să păstreze confidențialitatea tuturor informațiilor confidențiale obținute în legătură cu activitățile comitetelor creditorilor.

([14]) Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 19, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2013/34/oj).

(70) Un comitet al creditorilor ar trebui să fie suficient de mare pentru a asigura diversitatea opiniilor și a intereselor creditorilor, dar ar trebui ca dimensiunea lui să fie în același timp limitată pentru a putea să își îndeplinească sarcinile în mod eficace și în timp util. Statele membre ar trebui să specifice momentul și modul în care trebuie modificată componența unui comitet al creditorilor, cum ar fi în cazul în care reprezentanții nu mai sunt în măsură să acționeze, inclusiv în interesul creditorilor, sau în cazul în care doresc să se retragă. Statele membre ar trebui, de asemenea, să specifice condițiile de revocare a membrilor care au săvârșit o încălcare gravă a obligației lor de a acționa în interesul creditorilor. Astfel de încălcări pot include situații de conflict de interese.

(71) Metodele de lucru ale comitetelor creditorilor ar trebui să fie transparente și eficace. Prin urmare, statele membre ar trebui să stabilească cerințe privind metodele de lucru ale comitetelor creditorilor, specificând procedura de votare, inclusiv eligibilitatea pentru vot și cvorumul necesar, precum și ținerea evidenței deciziilor luate, și modul în care este asigurată imparțialitatea și confidențialitatea lucrărilor acestora. Statele membre ar trebui să se asigure că metodele de lucru pot fi specificate mai în detaliu de comitetele creditorilor prin intermediul unor protocoale.

(72) Creditorii ar trebui să aibă posibilitatea de a participa și de a vota pe cale electronică sau de a-și delega drepturile de vot unei terțe persoane autorizate în mod corespunzător. Posibilitatea de a delega ar fi deosebit de benefică pentru creditorii rezidenți în alte state membre decât statul membru în care este deschisă procedura de insolvență.

(73) Comitetelor creditorilor ar trebui să li se acorde drepturi suficiente pentru a-și îndeplini funcțiile în mod eficient și eficace. Statele membre ar trebui să se asigure că comitetele creditorilor acționează într-un mod transparent și pot interacționa cu practicienii în insolvență, cu instanțele, cu debitorul în posesie și cu creditorii pe care îi reprezintă, după caz, pentru a permite comitetelor creditorilor să își formeze punctele de vedere cu privire la chestiuni care prezintă interes direct și relevanță pentru creditori și să comunice punctele de vedere respective, precum și pentru ca acestea să fie luate în considerare în mod corespunzător în cadrul procedurilor. Statele membre ar trebui să prevadă dreptul comitetelor creditorilor de a solicita informații de la practicienii în insolvență și, după caz, de la debitorii în posesie. Statele membre ar trebui să prevadă dreptul comitetelor creditorilor de a fi audiate cu privire la deciziile majore. Statele membre ar trebui să poată permite adunării generale a creditorilor să delege decizii comitetului creditorilor. Statele membre ar trebui, de asemenea, să poată prevedea dreptul comitetelor creditorilor de a numi un secretar și de a solicita consiliere externă cu privire la aspecte în legătură cu care creditorii pe care îi reprezintă au un interes.

(74) Întrucât funcționarea comitetelor creditorilor implică cheltuieli, statele membre ar trebui să stabilească norme clare care să indice cine suportă aceste cheltuieli. Statele membre ar trebui, de asemenea, să stabilească garanții prin care să împiedice costurile comitetelor creditorilor să reducă disproporționat valoarea de recuperare a averii debitorilor.

(75) Pentru a încuraja creditorii să devină membri ai comitetelor creditorilor, statele membre ar trebui să limiteze răspunderea civilă a acestora pentru exercitarea funcțiilor lor în conformitate cu prezenta directivă. Cu toate acestea, ar trebui să fie posibilă revocarea membrilor comitetului creditorilor care și-au încălcat obligațiile în mod intenționat sau cu vădită neglijență și tragerea la răspundere a acestora pentru încălcarea respectivă. În aceste cazuri, statele membre ar trebui să prevadă că membrii respectivi răspund individual pentru prejudiciul cauzat de abaterea lor. Statele membre ar trebui să poată să nu aplice o astfel de limitare a răspunderii civile atunci când cheltuielile pentru o asigurare care acoperă răspunderea personală a membrilor unui comitet al creditorilor sunt suportate din averea debitorului. În cazul în care conferă comitetelor creditorilor competențe sporite față de cele prevăzute în prezenta directivă, care le permit, de exemplu, să ia decizii cu privire la activele debitorului sau să accepte tranzacții, statele membre ar trebui să poată prevedea ca membrii comitetelor creditorilor să fie trași la răspundere în același mod ca practicienii în insolvență.

(76) Pentru a asigura o transparență sporită a principalelor caracteristici ale procedurilor naționale de insolvență și, în special, pentru a ajuta creditorii transfrontalieri să estimeze ce s-ar întâmpla cu investițiile lor dacă acestea ar fi implicate în proceduri de insolvență, investitorilor și potențialilor investitori ar trebui să li se acorde un acces facil la aceste informații într-un format predefinit, comparabil și ușor de utilizat. Statele membre ar trebui să elaboreze o fișă informativă standardizată cu informații-cheie și să o pună la dispoziția publicului. Comisia ar trebui să pună la dispoziția publicului fișele informative cu informații-cheie într-un format multilingv. O fișă informativă cu informații-cheie ar fi un instrument important pentru ca potențialii investitori să facă o evaluare rapidă a normelor dintr-un anumit stat membru privind procedurile de insolvență. Aceasta ar trebui să conțină suficiente explicații pentru a permite cititorului să înțeleagă informațiile din cuprinsul său fără a fi nevoit să recurgă la alte surse de informații. Fișele informative cu informații-cheie ar trebui să includă informații practice cu privire la condițiile care declanșează deschiderea procedurii de insolvență, precum și la măsurile care trebuie luate pentru a solicita deschiderea unei proceduri de insolvență sau pentru a depune o cerere de înregistrare a unei creanțe. Având în vedere că statele membre au deja obligația de a furniza informații cu privire la normele lor naționale referitoare la procedurile de insolvență în temeiul Regulamentului (UE) 2015/848, este important să se asigure faptul că informațiile furnizate în temeiul prezentei directive sunt în concordanță cu informațiile furnizate în temeiul respectivului regulament. În acest scop, statele membre ar trebui să poată furniza informațiile necesare în temeiul prezentei directive prin intermediul Rețelei Judiciare Europene în materie civilă și comercială instituite prin Decizia 2001/470/CE a Consiliului ([15]).

(77) În cazul unor situații de urgență excepționale generate de dezastre naturale sau de alte evenimente catastrofale care perturbă grav activitățile economice la nivelul unui stat membru sau al regiunilor sale, statele membre ar trebui să poată acționa rapid pentru a reduce la minimum impactul negativ al situațiilor respective asupra economiei. Astfel de situații au apărut în contextul pandemiei de COVID și ar putea apărea în contextul unei crize sistemice, astfel cum este definită în Directiva 2014/59/UE, sau în situații în care ajutoarele de stat sunt compatibile cu piața internă în vederea reparării pagubelor provocate de catastrofe naturale sau de evenimente extraordinare în temeiul articolului 107 alineatul (2) litera (b) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. În astfel de situații, care implică riscul de insolvență la scară largă, inclusiv pentru întreprinderi care ar fi viabile în circumstanțe obișnuite, statele membre ar trebui să poată prevedea derogări temporare de la anumite dispoziții ale prezentei directive. Derogările ar trebui să fie limitate ca domeniu de aplicare și durată la ceea ce este esențial pentru a răspunde situației excepționale, de exemplu prin limitarea geografică la regiunea din statele membre afectată de o catastrofă naturală. Statele membre ar trebui să notifice Comisiei măsurile care derogă de la prezenta directivă, domeniul lor de aplicare teritorială, durata acestora și o justificare a necesității de a le pune în aplicare. Obligația statelor membre de a notifica măsurile respective nu ar trebui să afecteze intrarea în vigoare și aplicarea acestora. Notificarea, care facilitează monitorizarea de către Comisie a conformității derogărilor cu cerințele relevante, ar trebui adusă la cunoștința altor state membre fără întârzieri nejustificate. Durata maximă a derogării ar trebui să fie de un an și ar trebui să fie posibilă prelungirea acesteia cu perioade de șase luni, sub rezerva unui mecanism de control suplimentar. Statele membre ar trebui să notifice cererea de prelungire cu cel puțin trei luni înainte de expirarea derogării, pentru a oferi Comisiei posibilitatea de a i se opune dacă este necesar.

(78) Pentru a asigura condiții uniforme de punere în aplicare a prezentei directive, Comisiei ar trebui să i se acorde competențe de executare. Respectivele competențe ar trebui să fie exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ([16]).

(79) Prezenta directivă nu aduce atingere protecției know-how-ului și a informațiilor de afaceri nedivulgate, cunoscute și sub denumirea de „secrete comerciale”, împotriva dobândirii, utilizării și divulgării ilegale în temeiul Directivei (UE) 2016/943 a Parlamentului European și a Consiliului ([17]).

([15]) Decizia 2001/470/CE a Consiliului din 28 mai 2001 de creare a unei Rețele Judiciare Europene în materie civilă și comercială (JO L 174, 27.6.2001, p. 25, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2001/470/oj).

([16]) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2011/182/oj).

([17]) Directiva (UE) 2016/943 a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2016 privind protecția know-how-ului și a informațiilor de afaceri nedivulgate (secrete comerciale) împotriva dobândirii, utilizării și divulgării ilegale (JO L 157, 15.6.2016, p. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2016/943/oj).

(80) Întrucât obiectivele prezentei directive nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre deoarece diferențele dintre cadrele naționale de insolvență ar continua să ridice obstacole în calea liberei circulații a capitalurilor și a libertății de stabilire, dar acestea pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din TUE. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor respective.

(81) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în Cartă, în special dreptul la respectarea vieții private și de familie, dreptul la protecția datelor cu caracter personal, libertatea de alegere a ocupației și dreptul la muncă, libertatea de a desfășura o activitate comercială, dreptul de proprietate, dreptul lucrătorilor la informare și la consultare, precum și dreptul la un proces echitabil.

(82) Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului ([18]) se aplică în cazul prelucrării de date cu caracter personal în sensul prezentei directive. Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului ([19]) se aplică prelucrării datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele Uniunii în sensul prezentei directive.

(83) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 42 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2018/1725 și a emis un aviz la 6 februarie 2023 ([20]),

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

TITLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiect și domeniu de aplicare

(1) Prezenta directivă stabilește norme comune cu privire la:

(a) acțiunile în anulare;

(b) urmărirea activelor aparținând averii debitorilor;

(c) procedura de „pre-pack”;

(d) obligațiile directorilor de a depune o cerere de deschidere a procedurii de insolvență;

(e) comitetele creditorilor;

(f) fișele informative cu informații-cheie.

(2) Titlurile II, III și VI din prezenta directivă se aplică procedurilor colective, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 1 din Regulamentul (UE) 2015/848, care se bazează pe normele privind procedura de insolvență, cu excepția procedurii de restructurare preventivă.

Titlul II nu se aplică procedurilor provizorii.

([18]) Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2016/679/oj).

([19]) Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2018 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 45/2001 și a Deciziei nr. 1247/2002/CE (JO L 295, 21.11.2018, p. 39, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1725/oj).

([20]) JO C 89, 10.3.2023, p. 10.

(3) Prezenta directivă nu se aplică în cazul în care debitorii sunt:

(a) întreprinderi de asigurare sau întreprinderi de reasigurare, astfel cum sunt definite la articolul 13 punctele 1 și 4 din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([21]);

(b) instituții de credit, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ([22]);

(c) firme de investiții sau organisme de plasament colectiv, astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctele 2 și 7 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(d) contrapărți centrale, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ([23]);

(e) depozitari centrali de titluri de valoare, astfel cum sunt definiți la articolul 2 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 909/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ([24]);

(f) alte instituții financiare și entități enumerate la articolul 1 alineatul (1) primul paragraf din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([25]);

(g) organisme publice constituite în temeiul dreptului intern;

(h) persoane fizice care nu sunt antreprenori.

(4) Statele membre pot exclude din domeniul de aplicare al prezentei directive debitorii care sunt entități financiare, altele decât cele menționate la alineatul (3), care prestează servicii financiare care fac obiectul unor mecanisme speciale în temeiul cărora autoritățile naționale de supraveghere sau de rezoluție au competențe ample de intervenție, comparabile cu cele referitoare la entitățile financiare menționate la alineatul (3). Statele membre comunică Comisiei respectivele mecanisme speciale.

(5) Titlurile IV și VI se aplică debitorilor care sunt persoane juridice.

(6) Statele membre pot decide să aplice titlul VI din prezenta directivă numai debitorilor care sunt întreprinderi mari în sensul articolului 3 alineatul (4) din Directiva 2013/34/UE.

([21]) Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO L 335, 17.12.2009, p. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2009/138/oj).

([22]) Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2013/575/oj).

([23]) Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții (JO L 201, 27.7.2012, p. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2012/648/oj).

([24]) Regulamentul (UE) nr. 909/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind îmbunătățirea decontării titlurilor de valoare în Uniunea Europeană și privind depozitarii centrali de titluri de valoare și de modificare a Directivelor 98/26/CE și 2014/65/UE și a Regulamentului (UE) nr. 236/2012 (JO L 257, 28.8.2014, p. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2014/909/oj).

([25]) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2014/59/oj).

Articolul 2

Definiții

(1) În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

(a) „practician în insolvență” înseamnă o persoană sau un organism care are una sau mai multe dintre funcțiile enumerate la articolul 2 punctul 5 din Regulamentul (UE) 2015/848 și la articolul 2 alineatul (1) punctul 12 din Directiva (UE) 2019/1023;

(b) „instanță” înseamnă un organism judiciar al unui stat membru;

(c) „registre de conturi bancare” înseamnă mecanisme centralizate automatizate, cum ar fi registre centrale sau sisteme centrale electronice de extragere a datelor, instituite în conformitate cu articolul 16 alineatul (1) din Directiva (UE) 2024/1640;

(d) „registre centrale ale beneficiarilor reali” înseamnă registre centrale naționale care conțin informațiile privind beneficiarii reali și sistemele de interconectare a registrelor respective menționate la articolul 10 din Directiva (UE) 2024/1640;

(e) „informații privind conturile bancare” înseamnă informații enumerate la articolul 16 alineatul (3) din Directiva (UE) 2024/1640;

(f) „act juridic” înseamnă, în sensul titlului II, orice comportament uman deliberat care produce efecte juridice;

(g) „contract în derulare” înseamnă un contract între un debitor și unul sau mai mulți cocontractanți în temeiul căruia părțile au încă obligații de îndeplinit la data deschiderii procedurii de insolvență în faza de lichidare prevăzută în titlul IV, cu excepția acordurilor de compensare, inclusiv a acordurilor de compensare cu exigibilitate imediată, pe piețele financiare, pe piețele energiei și pe piețele de mărfuri, în cazul în care astfel de acorduri sunt executorii în temeiul dreptului intern în materie de insolvență, precum și cu excepția contractelor financiare;

(h) „criteriul respectării intereselor creditorilor” înseamnă un criteriu care este îndeplinit dacă niciun creditor nu s-ar găsi, prin lichidarea în contextul procedurii de „prepack”, într-o situație mai puțin favorabilă decât ar fi cazul dacă s-ar aplica ordinea normală a priorităților de lichidare în caz de lichidare prin vânzarea individuală a bunurilor sau, atunci când statele membre prevăd acest lucru, decât în scenariul următoarei alternative optime;

(i) „finanțare intermediară” înseamnă orice asistență financiară nouă, acordată de un creditor existent sau de un creditor nou, care include cel puțin asistență financiară pe durata procedurii de „pre-pack” și care este rezonabilă și imediat necesară pentru ca întreprinderea debitorului sau o parte a acesteia să poată funcționa în continuare sau pentru ca valoarea respectivei întreprinderi să fie păstrată sau sporită;

(j) „comitet al creditorilor” înseamnă un organism reprezentativ al creditorilor instituit în conformitate cu titlul VI;

(k) „procedură de «pre-pack»” înseamnă o procedură, constând într-o fază de pregătire și o fază de lichidare, care face posibilă vânzarea integrală sau parțială a întreprinderii debitorului ca întreprindere în activitate către cel mai bun ofertant în cursul procedurii de insolvență;

(l) „fază de pregătire” înseamnă faza din cadrul procedurii de „pre-pack” care vizează găsirea unui cumpărător adecvat pentru întreprinderea debitorului sau pentru o parte a acesteia;

(m) „fază de lichidare” înseamnă faza din cadrul procedurii de „pre-pack” care vizează aprobarea și executarea vânzării întreprinderii debitorului sau a unei părți a acesteia și distribuirea veniturilor obținute din vânzare către creditori.

(2) În sensul prezentei directive, conceptele de „insolvență” și „directori” trebuie să fie interpretate astfel cum sunt definite în dreptul intern.

Articolul 3

Parte strâns legată de debitor

(1) În sensul titlului II, părțile strâns legate de debitor includ:

(a) în cazul în care debitorul este o persoană fizică:

(i) soțul/soția sau partenerul/partenera debitorului;

(ii) ascendenții, descendenții și frații/surorile debitorului sau cei ai soțului/soției sau ai partenerului/partenerei debitorului și soții/soțiile sau partenerii/partenerele acestor persoane;

(iii) persoanele care locuiesc în gospodăria debitorului;

(iv) persoanele care au acces la informații fără caracter public privind afacerile debitorului și care au posibilitatea de a controla operațiunile debitorului, inclusiv în cazul în care lucrează pentru debitor în temeiul unui contract de muncă sau se află într-un raport de muncă cu debitorul;

(v) entitățile juridice în care debitorul sau una dintre persoanele menționate la punctele (i)-(iv) este membru al organelor de administrare, de conducere sau de supraveghere ale debitorului sau

(vi) entitățile juridice în care debitorul sau una dintre persoanele menționate la punctele (i)-(iv) îndeplinește sarcini care asigură accesul la informații fără caracter public privind afacerile debitorului;

(b) în cazul în care debitorul este o persoană juridică:

(i) orice membru al organelor de administrare, de conducere sau de supraveghere ale debitorului;

(ii) deținătorii de titluri de capital cu o participație care asigură controlul în cadrul debitorului;

(iii) persoanele care îndeplinesc funcții similare celor îndeplinite de persoanele menționate la punctul (i);

(iv) persoanele care sunt strâns legate, în conformitate cu litera (a), de persoanele enumerate la punctele (i), (ii) și (iii) de la prezenta literă.

(2) În sensul titlului IV, părțile strâns legate de debitor includ persoanele enumerate la alineatul (1) și orice alte persoane, inclusiv persoane juridice, care au acces preferențial la informații fără caracter public privind afacerile debitorului.

(3) Legătura strânsă dintre o parte și debitor se stabilește în funcție de:

(a) în sensul titlului II, ziua în care actul juridic care face obiectul unei acțiuni în anulare a fost perfectat sau o perioadă de trei luni anterioară perfectării actului juridic;

(b) în sensul titlului IV, ziua în care începe faza de lichidare a procedurii de „pre-pack” sau o perioadă de cel puțin șase luni anterioară începerii fazei de lichidare.

Alineatul (1) și alineatul (3) litera (a) de la prezentul articol se aplică *mutatis mutandis* persoanelor strâns legate de părțile care au beneficiat de un act juridic nul, anulabil sau inopozabil, astfel cum se menționează la articolul 12 alineatul (2) al doilea paragraf.

Articolul 4

Drept intern și armonizare minimă

(1) Fără a aduce atingere articolului 10 alineatul (3), statele membre pot adopta sau menține legi care să prevadă un nivel de protecție a drepturilor creditorilor mai ridicat decât cel prevăzut la titlurile II și V.

(2) Statele membre pot adopta sau menține legi referitoare la înființarea, funcționarea, atribuțiile și membrii comitetelor creditorilor care să prevadă o participare mai mare a creditorilor la procedurile de insolvență decât cea prevăzută la titlul VI.

(3) Statele membre pot adopta sau menține legi care să faciliteze accesul practicienilor în insolvență la informații privind conturile bancare aflate în registrele lor de conturi bancare, la informații privind beneficiarii reali și la registrele și bazele de date naționale într-o măsură mai mare decât normele prevăzute în titlul III.

(4) Statele membre se asigură că antreprenorii insolvenți sau alte persoane fizice care, în calitate de deținători de titluri de capital, răspund personal pentru datoriile unei societăți cu răspundere nelimitată au acces la o remitere completă de datorie în conformitate cu Directiva (UE) 2019/1023, chiar și în cazurile în care nu poate fi deschisă nicio procedură de insolvență în conformitate cu dreptul intern cu privire la debitor pe motiv că debitorul nu are active sau activele sale nu sunt suficiente pentru a acoperi costul procedurii sau costurile legate de implicarea practicianului în insolvență.

(5) Statele membre pot adopta sau menține legi care stabilesc proceduri simplificate de lichidare pentru microîntreprinderi.

Articolul 5

Protejarea lucrătorilor

Prezenta directivă nu aduce atingere dreptului Uniunii și dreptului intern privind drepturile lucrătorilor în legătură cu aspectele reglementate de prezenta directivă, inclusiv dreptului Uniunii și dreptului intern privind implicarea reprezentanților lucrătorilor și măsurile adecvate de informare și consultare a reprezentanților lucrătorilor, în special:

(a) drepturilor garantate de Directivele 98/59/CE, 2001/23/CE și 2008/94/CE;

(b) dreptului la informare și la consultare în conformitate cu Directivele 2002/14/CE și 2009/38/CE.

TITLUL II

ACȚIUNILE ÎN ANULARE

CAPITOLUL 1

Dispoziții generale

Articolul 6

Condiții prealabile generale pentru acțiunile în anulare

Statele membre se asigură că actele juridice care au fost perfectate înainte de deschiderea procedurii de insolvență în detrimentul drepturilor creditorilor sunt nule, anulabile sau inopozabile în condițiile prevăzute în capitolul 2.

Statele membre pot dispune că un act juridic ale cărui efecte sunt condiționate de înscrierea sa într-un registru public este considerat perfectat de îndată ce au fost îndeplinite toate celelalte cerințe privind eficacitatea sa.

CAPITOLUL 2

Condiții specifice

Articolul 7

Preferințe

(1) Statele membre se asigură că actele juridice prejudiciabile de care beneficiază un creditor sau un grup de creditori prin satisfacere sau constituire de garanții sunt nule, anulabile sau inopozabile în cazul în care au fost perfectate:

(a) în decursul celor trei luni anterioare depunerii cererii care a condus la deschiderea procedurii de insolvență sau, în absența unei astfel de cereri, în decursul celor trei luni anterioare datei rezoluției de inițiere a procedurii de insolvență, cu condiția ca debitorul să fi fost în imposibilitatea de a-și plăti datoriile la scadență în conformitate cu dreptul intern sau

(b) după depunerea cererii sau după data rezoluției menționate la litera (a) și înaintea deschiderii procedurii de insolvență.

(2) Dacă o creanță exigibilă a unui creditor a fost satisfăcută sau garantată în mod corespunzător, statele membre se asigură că actele juridice prejudiciabile sunt nule, anulabile sau inopozabile cel puțin în cazul în care:

(a) sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (1) și

(b) creditorul respectiv avea cunoștință de faptul că debitorul nu era în măsură să își plătească datoriile la scadență în conformitate cu dreptul intern, că fusese depusă o cerere de deschidere a procedurii de insolvență sau că, în absența unei astfel de cereri, fusese formulată o rezoluție de inițiere a procedurii de insolvență.

În sensul primului paragraf litera (b), o astfel de cunoaștere este prezumată în cazul în care creditorul era o parte strâns legată de debitor. Prezumția respectivă este relativă.

(3) Alineatele (1) și (2) nu se aplică următoarelor acte juridice:

(a) actele juridice îndeplinite direct în schimbul unei contraprestații echitabile în beneficiul activelor debitorului;

(b) plățile aferente cambiilor sau cecurilor, în cazul în care legea care reglementează cambiile sau cecurile interzice creanțele beneficiarului care decurg din cambie sau cec față de alți debitori de cambii sau cecuri, cum ar fi avalistul, trăgătorul sau trasul, în cazul în care beneficiarul refuză plata debitorului;

(c) actele juridice care nu fac obiectul unor acțiuni în anulare în conformitate cu Directiva 98/26/CE și cu Directiva 2002/47/CE;

(d) dacă este cazul, în conformitate cu dreptul intern, actele juridice care au ca scop satisfacerea sau garantarea creanțelor de către autoritățile de securitate socială;

(e) încheierea de acorduri de compensare, inclusiv de acorduri de compensare cu exigibilitate imediată, pe pieţele financiare, pe pieţele energiei sau pe alte pieţe de mărfuri, precum și actele juridice care sprijină funcționarea unor astfel de acorduri.

În sensul primului paragraf litera (b), statele membre se asigură că suma plătită pe cambie sau cec este restituită de ultimul avalist sau, în cazul în care acesta din urmă a avalizat cambia în numele unei părți terțe, de către această parte terță, dacă ultimul avalist sau partea terță avea cunoștință de faptul că debitorul nu era în măsură să își plătească datoriile la scadență în conformitate cu dreptul intern sau că fusese depusă o cerere de deschidere a procedurii de insolvență în momentul avalizării cambiei sau al asigurării avalizării acesteia. O astfel de cunoaștere este prezumată în cazul în care ultimul avalist sau partea terță era o parte strâns legată de debitor. Prezumția respectivă este relativă.

Articolul 8

Acte juridice fără nicio contraprestație sau cu o contraprestație vădit insuficientă

(1) Statele membre se asigură că, în cazul în care acte juridice ale debitorului sunt îndeplinite fără nicio contraprestație sau cu o contraprestație vădit insuficientă, actele juridice respective sunt nule, anulabile sau inopozabile în cazul în care au fost perfectate:

(a) în decursul celor 12 luni anterioare depunerii cererii care a condus la deschiderea procedurii de insolvență sau, în absența unei astfel de cereri, în decursul celor 12 luni anterioare datei rezoluției de inițiere a procedurii de insolvență sau

(b) după depunerea cererii sau după data rezoluției menționate la litera (a) și înaintea deschiderii procedurii de insolvență.

(2) Alineatul (1) nu se aplică în cazul cadourilor și al donațiilor cu valoare simbolică.

Articolul 9

Acte juridice în mod intenționat prejudiciabile pentru creditori

Statele membre se asigură că actele juridice prin care debitorul a cauzat în mod intenționat un prejudiciu drepturilor creditorilor sunt nule, anulabile sau inopozabile atunci când sunt îndeplinite cumulativ următoarele două condiții:

(a) actele respective au fost perfectate fie în decursul celor doi ani anteriori depunerii cererii care a condus la deschiderea procedurii de insolvență sau, în absența unei astfel de cereri, în decursul celor doi ani anteriori datei rezoluției de inițiere a procedurii de insolvență, fie după data depunerii unei astfel de cereri sau data unei astfel de rezoluții și înaintea deschiderii procedurii de insolvență;

(b) cealaltă parte la actul juridic avea cunoștință de intenția debitorului de a cauza un prejudiciu drepturilor creditorilor.

În sensul primului paragraf litera (b), o astfel de cunoaștere este prezumată în cazul în care cealaltă parte la actul juridic era o parte strâns legată de debitor. Prezumția respectivă este relativă.

CAPITOLUL 3

Consecințele acțiunilor în anulare

Articolul 10

Consecințe generale

(1) Statele membre se asigură că creanțele, drepturile sau obligațiile care rezultă din acte juridice care sunt nule sau inopozabile ori care au fost anulate în temeiul capitolului 2 nu pot fi invocate pentru a obține satisfacerea creanțelor din averea debitorului în cauză.

(2) Statele membre se asigură că partea care a beneficiat de actul juridic nul, anulat sau inopozabil este obligată să restituie în natură beneficiile efective sau să plătească echivalentul lor monetar.

Faptul că îmbogățirea rezultată din actul juridic nul, anulat sau inopozabil nu mai este disponibilă în patrimoniul părții care a beneficiat de actul juridic poate fi invocat doar în cazul în care partea respectivă nu avea cunoștință de circumstanțele pe care se întemeiază acțiunea în anulare.

(3) Statele membre se asigură că termenul de prescripție pentru toate creanțele rezultate dintr-un act juridic nul, anulabil sau inopozabil împotriva celeilalte părți este de cel mult trei ani de la data deschiderii procedurii de insolvență. Statele membre pot dispune că termenul de prescripție se calculează de la data la care practicianul în insolvență a luat cunoștință de faptele care au dat naștere creanței împotriva celeilalte părți.

Prezenta directivă nu aduce atingere normelor de drept intern care reglementează suspendarea sau întreruperea termenului de prescripție menționat la primul paragraf.

(4) Statele membre se asigură că o creanță privind restituirea în natură a beneficiilor efective sau plata echivalentului lor monetar în temeiul alineatului (2) poate fi cesionată unui creditor sau unei părți terțe.

(5) Statele membre se asigură că partea care este obligată să restituie în natură beneficiile efective sau să plătească echivalentul lor monetar în temeiul alineatului (2) nu poate compensa această obligație cu creanțele sale pe care, altfel, ar trebui să le invoce în cadrul procedurii de insolvență.

(6) Prezentul articol nu aduce atingere acțiunilor introduse în temeiul dreptului civil și comercial pentru compensarea prejudiciilor suferite de creditori ca urmare a unui act juridic nul, anulabil sau inopozabil.

Articolul 11

Consecințe pentru partea care a beneficiat de un act juridic nul, anulabil sau inopozabil

(1) În cazul și în măsura în care partea care a beneficiat de actul juridic nul, anulabil sau inopozabil restituie în natură beneficiile efective sau plătește echivalentul lor monetar în conformitate cu articolul 10, statele membre se asigură că orice creanță a părții respective care a fost satisfăcută prin actul juridic respectiv se reactivează în conformitate cu dreptul intern.

(2) Statele membre se asigură că orice contraprestație efectuată de partea care a beneficiat de actul juridic nul, anulabil sau inopozabil după prestația debitorului sau în momentul schimbului de prestații cu debitorul în temeiul actului juridic respectiv este rambursată din averea debitorului în măsura în care beneficiile furnizate cu titlu de contraprestație încă sunt disponibile în averea debitorului sub o formă care poate fi diferențiată de restul averii debitorului sau în măsura în care averea debitorului încă este îmbogățită cu valoarea contraprestației.

În cazurile care nu intră sub incidența primului paragraf, partea care a beneficiat de actul juridic nul, anulabil sau inopozabil poate prezenta o cerere de compensare a contraprestației.

Articolul 12

Răspunderea terților

(1) Statele membre se asigură că articolele 10 și 11 sunt aplicabile oricărui moștenitor sau altui succesor universal al părții care a beneficiat de actul juridic nul, anulabil sau inopozabil.

Întinderea răspunderii moștenitorilor este reglementată în dreptul intern.

(2) Statele membre se asigură că articolul 10 este aplicabil oricărui succesor individual al celeilalte părți la actul juridic nul, anulabil sau inopozabil dacă succesorul avea cunoștință de circumstanțele pe care se întemeiază acțiunea în anulare.

Cunoașterea faptului menționat la primul paragraf este prezumată dacă succesorul individual este o parte strâns legată de partea care a beneficiat de actul juridic nul, anulabil sau inopozabil. Prezumția respectivă este relativă.

Articolul 13

Relația cu alte instrumente

Prezentul titlu nu aduce atingere Directivelor 98/26/CE, 2002/47/CE și (UE) 2019/1023.

În cazul în care, în cursul procedurii de restructurare preventivă în temeiul Directivei (UE) 2019/1023, debitorul intră în imposibilitatea de a-și plăti datoriile la scadență, iar beneficiul unei suspendări este menținut în conformitate cu articolul 7 alineatul (3) din directiva respectivă, statele membre pot dispune că, în ceea ce privește actele juridice îndeplinite în timpul suspendării, cunoașterea de către o parte a faptului că debitorul nu era în măsură să își plătească datoriile la scadență în conformitate cu dreptul intern nu dă naștere unor acțiuni în anulare în temeiul articolului 7 alineatul (2) din prezenta directivă.

TITLUL III

URMĂRIREA ACTIVELOR APARȚINÂND AVERII DEBITORULUI

CAPITOLUL 1

Accesarea de către instanțele și autoritățile administrative desemnate a informațiilor privind conturile bancare

Articolul 14

Instanțele și autoritățile administrative desemnate

(1) Fiecare stat membru desemnează instanțele sau autoritățile administrative care sunt autorizate să acceseze și să consulte registrele sale naționale de conturi bancare și instanțele sau autoritățile administrative care sunt autorizate să acceseze și să consulte informații privind conturile bancare la nivel transfrontalier în conformitate cu articolul 15 alineatul (2) (denumite în continuare „instanțe sau autorități administrative desemnate").

(2) Fiecare stat membru notifică Comisiei denumirile instanțelor sau autorităților sale administrative desemnate până la 22 aprilie 2029 și notifică Comisiei fără întârzieri nejustificate orice modificări în acest sens. Comisia publică notificările respective în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și pe portalul european e-justiție.

Articolul 15

Accesarea și consultarea informațiilor privind conturile bancare de către instanțele și autoritățile administrative desemnate

(1) Statele membre se asigură că instanțele sau autoritățile administrative desemnate au competența de a accesa și de a consulta, în mod direct și imediat, informațiile privind conturile bancare atunci când sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) practicianul în insolvență numit în cadrul procedurii de insolvență în curs, inclusiv al procedurilor provizorii, solicită informații privind conturile bancare și

(b) informațiile privind conturile bancare sunt necesare în scopul identificării și al urmăririi activelor aparținând averii debitorului în cadrul unor proceduri astfel cum sunt menționate la litera (a), precum și a activelor care fac obiectul unor acțiuni în anulare.

(2) În vederea facilitării accesului transfrontalier, statele membre se asigură că instanțele sau autoritățile administrative desemnate au competența de a accesa și de a consulta, în mod direct și imediat, informațiile privind conturile bancare din alte state membre disponibile prin intermediul sistemului de interconectare a registrelor de conturi bancare menționat la articolul 16 alineatul (6) din Directiva (UE) 2024/1640 (BARIS) în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) practicianul în insolvență numit în cadrul procedurii de insolvență în curs, inclusiv în cadrul procedurilor provizorii, solicită informații privind conturile bancare din alte state membre și

(b) informațiile privind conturile bancare sunt necesare în scopul identificării și al urmăririi activelor aparținând averii debitorului în cadrul unor proceduri astfel cum sunt menționate la litera (a), precum și a activelor care fac obiectul unor acțiuni în anulare.

(3) Alte informații decât cele menționate la alineatele (1) și (2) de la prezentul articol, pe care statele membre le consideră esențiale și le includ în registrele de conturi bancare în temeiul articolului 16 alineatul (5) din Directiva (UE) 2024/1640, nu pot fi accesate și consultate de către instanțele sau autoritățile administrative desemnate.

(4) Statele membre se asigură că instanțele sau autoritățile administrative desemnate ori alte instanțe sau autorități competente verifică dacă au fost îndeplinite condițiile menționate la alineatele (1) și (2). În cazul în care condițiile respective au fost îndeplinite, statele membre se asigură că instanțele sau autoritățile administrative desemnate transmit informațiile relevante privind conturile bancare obținute prin accesarea și consultarea informațiilor privind conturile bancare în temeiul alineatelor (1) și (2) practicianului în insolvență care le-a solicitat.

(5) Accesarea și consultarea efectuate în temeiul alineatelor (1) și (2) nu aduc atingere garanțiilor procedurale naționale și nici normelor Uniunii și naționale privind protecția datelor cu caracter personal. Statele membre se asigură că informațiile privind conturile bancare obținute în temeiul alineatelor (1) și (2) sunt prelucrate numai în scopurile pentru care au fost obținute, inclusiv în cazul în care sunt prelucrate de practicieni în insolvență.

(6) Statele membre se asigură că practicienii în insolvență, atunci când prelucrează informații privind conturile bancare obținute în temeiul alineatelor (1) și (2), dispun de proceduri interne relevante pentru gestionarea adecvată a informațiilor confidențiale.

(7) În sensul alineatelor (1) și (2), accesarea și consultarea informațiilor privind conturile bancare sunt considerate a fi directe și imediate, printre altele în cazul în care autoritățile naționale care gestionează registrele de conturi bancare transmit instanțelor sau autorităților administrative desemnate informațiile privind conturile bancare cu promptitudine printr-un mecanism automatizat, cu condiția ca nicio instituție intermediară să nu poată influența datele solicitate sau informațiile care urmează a fi furnizate.

Articolul 16

Condiții pentru accesarea și consultarea informațiilor privind conturile bancare de către instanțele și autoritățile administrative desemnate

(1) Statele membre se asigură că informațiile privind conturile bancare sunt accesate și consultate în conformitate cu articolul 15 numai în baza unei analize de la caz la caz de către membrii personalului fiecărei instanțe sau autorități administrative desemnate care a fost numită și autorizată în mod specific pentru a îndeplini sarcinile respective.

(2) Statele membre se asigură că:

(a) membrii personalului menționați la alineatul (1) respectă standarde profesionale înalte în materie de confidențialitate și de protecție a datelor, au un grad înalt de integritate și sunt calificați în mod corespunzător;

(b) sunt instituite măsuri tehnice și organizatorice care asigură securitatea datelor în conformitate cu standarde tehnologice înalte în scopul exercitării de către instanțele și autoritățile administrative desemnate a competenței de accesare și consultare a informațiilor privind conturile bancare în conformitate cu articolul 15.

Articolul 17

Monitorizarea accesării și consultării informațiilor privind conturile bancare de către instanțele și autoritățile administrative desemnate

(1) Statele membre prevăd ca autoritățile care gestionează registrele de conturi bancare să asigure păstrarea unor evidențe ale fiecărei accesări și consultări a informațiilor privind conturile bancare de către o instanță sau autoritate administrativă desemnată. Aceste evidențe ale accesărilor includ, în special, următoarele:

(a) numărul de referință al dosarului;

(b) data și ora interogării sau a consultării;

(c) tipul de date utilizate pentru lansarea interogării sau a consultării;

(d) datele unice de identificare ale rezultatelor;

(e) denumirea instanței sau a autorității administrative desemnate care a accesat sau consultat registrul;

(f) identificatorul de utilizator unic al membrului personalului din cadrul instanței sau autorității administrative desemnate care a efectuat interogarea și, după caz, al judecătorului sau al funcționarului care a dispus interogarea sau consultarea, precum și, dacă este disponibil, al practicianului în insolvență solicitant.

(2) Autoritățile care gestionează registrele de conturi bancare verifică cu regularitate evidențele menționate la alineatul (1).

(3) Evidențele menționate la alineatul (1) se utilizează numai pentru monitorizarea respectării prezentei directive și a dreptului aplicabil al Uniunii privind protecția datelor. Evidențele respective sunt protejate prin măsuri corespunzătoare împotriva accesului neautorizat și se șterg după o perioadă de cinci ani de la data la care au fost create, cu excepția cazului în care sunt necesare pentru procedurile de monitorizare în curs.

CAPITOLUL 2

Accesul practicienilor în insolvență la informațiile privind beneficiarii reali

Articolul 18

Accesul practicienilor în insolvență la informațiile privind beneficiarii reali

Statele membre se asigură că, în scopul identificării și al urmăririi activelor relevante pentru procedurile de insolvență pentru care sunt numiți, practicienii în insolvență au acces în timp util la următoarele informații privind beneficiarii reali ai entităților juridice și ai construcțiilor juridice păstrate în registrele centrale interconectate ale beneficiarilor reali și că acest acces este asigurat fără a alerta entitatea, construcția juridică sau beneficiarul real în cauză:

(a) numele beneficiarului real;

(b) luna și anul nașterii beneficiarului real;

(c) țara de reședință și cetățenia sau cetățeniile beneficiarului real;

(d) în cazul beneficiarilor reali ai unor entități juridice, natura și amploarea interesului generator de beneficii deținut;

(e) în ceea ce privește beneficiarii reali ai unor trusturi exprese sau ai unor construcții juridice similare, natura structurii beneficiarilor reali ai acestora.

CAPITOLUL 3

Accesul practicienilor în insolvență la registrele și bazele de date naționale

Articolul 19

Accesul practicienilor în insolvență la registrele și bazele de date naționale

(1) Statele membre se asigură că practicienii în insolvență, indiferent de statul membru în care au fost numiți, au acces direct și rapid la informațiile necesare în scopul identificării și al urmăririi activelor aparținând averii debitorului, precum și a activelor care fac obiectul acțiunilor în anulare, care se află în registrele și bazele de date naționale existente enumerate în anexă, în conformitate cu condițiile prevăzute în dreptul intern.

(2) În ceea ce privește accesul la registrele și bazele de date naționale enumerate în anexă, fiecare stat membru se asigură că practicienii în insolvență numiți în alte state membre nu trebuie să îndeplinească condiții de acces de fond care sunt *de jure* sau *de facto* mai puțin favorabile decât cele aplicabile practicienilor în insolvență numiți în statul membru respectiv.

(3) Statele membre notifică Comisiei registrele și bazele de date naționale existente enumerate în anexă până la 22 aprilie 2029 și îi notifică orice modificare a acestora.

Comisia publică informațiile notificate de statele membre în temeiul primului paragraf în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și pe portalul european e-justiție.

CAPITOLUL 4

Accesul la instanțe al practicienilor în insolvență dintr-un alt stat membru

Articolul 20

Accesul la instanțe al practicienilor în insolvență dintr-un alt stat membru

În ceea ce privește dreptul de a iniția proceduri sau de a se prezenta în fața instanțelor sau a autorităților pentru a solicita active în beneficiul averii debitorului, fiecare stat membru se asigură că practicienii în insolvență numiți în alte state membre nu trebuie să îndeplinească condiții mai puțin favorabile decât cele aplicabile practicienilor în insolvență numiți în statul membru respectiv.

TITLUL IV

PROCEDURA DE „PRE-PACK”

CAPITOLUL 1

Dispoziții generale

Articolul 21

Procedura de „pre-pack”

(1) Statele membre se asigură că procedura de „pre-pack” este disponibilă cel puțin pentru debitorii care sunt susceptibili de a deveni insolvenți în conformitate cu dreptul intern.

Statele membre pot dispune că faza de pregătire nu poate fi inițiată în cazul în care debitorul se află în imposibilitatea de a-și plăti datoriile la scadență în conformitate cu dreptul intern.

(2) Procedura de „pre-pack” poate fi, în conformitate cu dreptul intern, o procedură separată sau poate face parte din procedura de insolvență existentă.

(3) Statele membre se asigură că debitorii care recurg la procedura de „pre-pack” își păstrează total, sau cel puțin parțial, controlul asupra activelor lor și asupra operațiunilor lor curente în timpul fazei de pregătire.

(4) În ceea ce privește aspectele care nu sunt reglementate de prezentul titlu, inclusiv rangul creanțelor, distribuirea veniturilor obținute, responsabilitățile și răspunderea debitorului și ale directorilor debitorului, remunerarea practicianului în insolvență și natura, nivelul și forma participării creditorilor, se aplică dreptul intern, cu excepția, după caz, a aprobării vânzării.

Articolul 22

Relația cu alte acte juridice ale Uniunii

(1) Faza de lichidare se desfășoară prin intermediul altor proceduri de insolvență decât procedura de restructurare preventivă.

În statele membre în care se aplică Regulamentul (UE) 2015/848, faza de lichidare se desfășoară exclusiv prin intermediul procedurilor de insolvență astfel cum sunt prevăzute în anexa A la Regulamentul (UE) 2015/848, altele decât procedura de restructurare preventivă.

(2) Prezenta directivă nu aduce atingere Directivei 2001/23/CE și nici normelor de drept intern de transpunere a acesteia.

În sensul articolului 5 alineatul (1) din Directiva 2001/23/CE, atunci când are loc în cadrul unor proceduri care s-ar putea încheia cu lichidarea debitorului, faza de lichidare se consideră a fi o procedură de faliment sau o procedură de insolvență analoagă instituită în vederea lichidării activelor cedentului sub supravegherea unei autorități publice competente.

CAPITOLUL 2

Faza de pregătire

Articolul 23

Numirea supraveghetorului

(1) Statele membre se asigură că, la inițiativa unui debitor, faza de pregătire începe atunci când este numit un supraveghetor. Procedura de numire a unui supraveghetor este stabilită în dreptul intern.

(2) Statele membre se asigură că supraveghetorul este independent față de debitor și față de orice parte strâns legată de debitor. Statele membre pot prevedea cerințe suplimentare privind independența supraveghetorului față de deținătorii de titluri de capital sau față de creditori.

(3) Statele membre se asigură că numai persoanele care îndeplinesc criteriile de eligibilitate aplicabile practicienilor în insolvență în statul membru în care are loc procedura de „prepack" pot fi numite supraveghetori.

Articolul 24

Principii aplicabile fazei de pregătire

(1) Statele membre se asigură că procesul de vânzare desfășurat în faza de pregătire este competitiv, transparent, echitabil și respectă standardele pieței.

(2) Statele membre se asigură că supraveghetorul, dacă este necesar cu sprijinul debitorului:

(a) justifică motivele pentru care consideră că cerințele prevăzute la alineatul (1) sunt îndeplinite;

(b) recomandă cel mai bun ofertant ca achizitor „pre-pack" al întreprinderii debitorului sau al unei părți a acesteia, în conformitate cu articolul 33;

(c) furnizează o declarație potrivit căreia, pe baza evaluării sale, cea mai bună ofertă nu constituie o încălcare a criteriului respectării intereselor creditorilor.

Supraveghetorul documentează fiecare etapă a procesului de vânzare și prezintă informații despre aceasta în scris. Documentele și informațiile respective sunt puse la dispoziție în timp util în format digital. Statele membre se asigură că supraveghetorul este supus acelorași cerințe de confidențialitate ca și practicianul în insolvență.

(3) Statele membre pot prevedea desfășurarea unei licitații publice în conformitate cu articolul 29 alineatul (3) pentru a asigura obținerea unui preț de piață echitabil. Statele membre pot prevedea desfășurarea unei astfel de licitații publice, în special, în situații în care unul sau mai mulți creditori demonstrează că există o îndoială justificată cu privire la faptul că cea mai bună ofertă recomandată de supraveghetor reflectă prețul pieței echitabil. În cazul în care se desfășoară o astfel de licitație publică, statele membre pot dispune că obligațiile prevăzute la alineatul (1) și la alineatul (2) litera (a) nu i se aplică supraveghetorului.

(4) Statele membre pot dispune că, în cazul în care recomandarea menționată la alineatul (2) litera (b) este aprobată de creditori în conformitate cu dreptul intern, alineatul (1) și alineatul (2) litera (a) nu se aplică.

(5) Statele membre se asigură că:

(a) dacă nu urmează o fază ulterioară de lichidare, supraveghetorul este remunerat de debitor;

(b) dacă urmează faza de lichidare, remunerarea supraveghetorului este suportată din averea debitorului.

Articolul 25

Suspendarea executărilor silite individuale

Statele membre se asigură că, în timpul fazei de pregătire, atunci când debitorul se află într-o situație de probabilitate a insolvenței sau este insolvent în conformitate cu dreptul intern, debitorul poate beneficia de suspendarea executărilor silite individuale în conformitate cu articolele 6 și 7 din Directiva (UE) 2019/1023, fie în faza de pregătire, fie în contextul unui alt tip de procedură de insolvență în care debitorul își păstrează, total sau cel puțin parțial, controlul asupra activelor sale și asupra operațiunilor curente ale întreprinderii sale și în care vânzarea întreprinderii debitorului sau a unei părți a acesteia ca ansamblu independent poate fi continuată și încheiată.

Articolul 26

Suspendarea deschiderii fazei de lichidare

Statele membre pot dispune că, atunci când un creditor depune o cerere de deschidere a procedurii de insolvență în timpul fazei de pregătire, deschiderea fazei de lichidare poate fi suspendată în cazul în care, ținând seama de circumstanțele cazului, nu ar fi în interesul general al creditorilor să se deschidă faza de lichidare.

Articolul 27

Încheierea fazei de pregătire

(1) Statele membre dispun că faza de pregătire trebuie să fie limitată în timp.

(2) Statele membre pot dispune că faza de pregătire poate fi încheiată în cazul în care:

(a) debitorul nu furnizează asistența necesară în conformitate cu articolul 24 alineatul (2);

(b) debitorul nu acționează cu diligența necesară în faza de pregătire sau

(c) faza de pregătire nu are perspective rezonabile de succes.

CAPITOLUL 3

Faza de lichidare

Articolul 28

Faza de lichidare

Statele membre se asigură că faza de lichidare începe atunci când se ia o decizie privind deschiderea procedurii de insolvență menționate la articolul 22 alineatul (1), în conformitate cu dreptul intern.

Articolul 29

Principii aplicabile fazei de lichidare

(1) Statele membre se asigură că, la deschiderea fazei de lichidare, instanța sau autoritatea competentă autorizează vânzarea întreprinderii debitorului sau a unei părți a acesteia, cel puțin în unul dintre următoarele cazuri:

(a) achizitorul este propus de către supraveghetor, cu condiția ca supraveghetorul să fi emis un aviz prin care să confirme că procesul de vânzare care a avut loc în faza de pregătire a respectat cerințele prevăzute la articolul 24 alineatul (1), iar instanța sau autoritatea competentă să se fi asigurat că cerințele prevăzute la articolul 24 alineatele (1) și (2) au fost respectate;

(b) achizitorul este selectat în cadrul unei licitații publice, în cazul în care statele membre prevăd o astfel de licitație în conformitate cu alineatul (3) de la prezentul articol; sau

(c) vânzarea către achizitor este aprobată de creditori, astfel cum se menționează la articolul 24 alineatul (4).

(2) Statele membre pot prevedea ca vânzarea întreprinderii debitorului sau a unei părți a acesteia în temeiul alineatului (1) litera (c) să fie aprobată de creditori fără autorizarea instanței sau a autorității competente în cazul în care, în temeiul dreptului intern, vânzarea întreprinderii debitorului sau a unei părți a acesteia necesită consimțământul creditorilor.

(3) Licitația publică menționată la articolul 24 alineatul (3) durează cel mult trei luni.

Oferta selectată de supraveghetor se utilizează ca ofertă inițială în cadrul licitației publice.

Statele membre se asigură că măsurile de protecție acordate ofertantului inițial în faza de pregătire sunt corespunzătoare și proporționale.

(4) Statele membre prevăd că instanța sau autoritatea competentă poate decide să se efectueze o evaluare a întreprinderii debitorului ca ansamblu independent pe motiv că cea mai bună ofertă ar putea să nu îndeplinească criteriul respectării intereselor creditorilor.

În cazul în care, în temeiul dreptului intern, vânzarea întreprinderii debitorului sau a unei părți a acesteia necesită acordul creditorilor, statele membre pot dispune că decizia menționată la primul paragraf poate fi luată de creditori fără implicarea instanței sau a autorității competente.

Articolul 30

Cesiunea sau rezilierea contractelor în derulare

(1) Statele membre se asigură că achizitorului întreprinderii debitorului sau al unei părți a acesteia îi sunt cesionate contractele în derulare care sunt necesare pentru continuarea activității întreprinderii respective și a căror suspendare ar duce la oprirea acesteia. Cesiunea nu necesită consimțământul cocontractantului sau al cocontractanților debitorului.

Primul paragraf nu se aplică în cazul în care achizitorul întreprinderii debitorului sau al unei părți a acesteia este un concurent al cocontractantului sau al cocontractanților debitorului.

(2) Statele membre pot dispune că este necesar consimțământul cocontractantului sau al cocontractanților debitorului, în funcție de tipul de contract, de natura părților sau de interesele întreprinderii.

(3) Fără a aduce atingere altor drepturi de reziliere, statele membre pot dispune că cocontractantul sau cocontractanții pot rezilia contractele în derulare cesionate în conformitate cu alineatul (1), sub rezerva unei perioade de preaviz de cel puțin trei luni de la data cesiunii, cu condiția ca cesiunea contractului să prejudicieze în mod injust cocontractantul sau cocontractanții.

(4) Statele membre pot dispune că contractele în derulare referitoare la licențe privind drepturi de proprietate intelectuală și industrială pentru care debitorul este licențiator nu se reziliază fără consimțământul licențiatului.

Articolul 31

Datoriile și pasivele întreprinderii achiziționate prin procedura de „pre-pack”

(1) Fără a aduce atingere articolului 30 și articolului 38 alineatele (1) și (2) și nici obligațiilor care decurg din relații de muncă afectate de vânzarea unei întreprinderi sau a unei părți a acesteia, statele membre se asigură că achizitorul achiziționează întreprinderea debitorului sau o parte a acesteia liberă de datorii și pasive, cu excepția cazului în care achizitorul consimte în mod expres să suporte datoriile și pasivele întreprinderii sau ale unei părți a acesteia.

(2) Alineatul (1) nu aduce atingere normelor de drept intern care prevăd că, la evaluarea răspunderii achizitorului pentru daune, se ține seama de comportamentul debitorului în cazul în care comportamentul respectiv poate fi imputat achizitorului în temeiul normelor de drept aplicabile.

Articolul 32

Efectul suspensiv al căilor de atac

Statele membre pot dispune că, în cazul în care dreptul intern prevede căi de atac împotriva hotărârilor instanței sau ale autorității competente referitoare la autorizarea sau executarea vânzării întreprinderii debitorului sau a unei părți a acesteia, aceste căi de atac nu au efect suspensiv decât în cazul în care se iau măsuri adecvate pentru a acoperi eventualul prejudiciu care ar putea fi cauzat de o suspendare nejustificată a executării vânzării, cum ar fi cerința ca apelantul sau apelantul vinovat de un astfel de prejudiciu să furnizeze o garanție.

CAPITOLUL 4

Dispoziții comune

Articolul 33

Criterii de selectare a celei mai bune oferte

Statele membre stabilesc criteriile de selectare a celei mai bune oferte în cadrul procedurii de „prepack". Statele membre se asigură că criteriile respective sunt aceleași ca criteriile de selectare între ofertele concurente în cadrul procedurii de insolvență.

Statele membre pot include menținerea locurilor de muncă printre criteriile menționate la primul paragraf.

Articolul 34

Răspunderea civilă a supraveghetorilor și a practicienilor în insolvență

Statele membre se asigură că supraveghetorii și practicienii în insolvență răspund pentru daunele cauzate creditorilor prin nerespectarea intenționată sau din neglijență a obligațiilor care le revin în temeiul prezentului titlu.

Articolul 35

Părți strâns legate de debitor în procesul de vânzare

(1) Statele membre se asigură că părțile strâns legate de debitor sunt eligibile pentru a achiziționa întreprinderea debitorului sau o parte a acesteia, dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) părțile strâns legate de debitor informează supraveghetorul, în cadrul ofertei lor, cu privire la relația lor cu debitorul;

(b) părțile, altele decât cele menționate la litera (a), primesc informații adecvate cu privire la existența unor părți strâns legate de debitor și la relația lor cu debitorul;

(c) în cazul prevăzut la articolul 29 alineatul (1) litera (a), se efectuează o evaluare a întreprinderii ca ansamblu independent în scopul declarației supraveghetorului menționate la articolul 24 alineatul (2) litera (c);

(d) părților care nu sunt strâns legate de debitor li se acordă suficient timp pentru a prezenta o ofertă.

Statele membre prevăd că, în cazul în care se dovedește că o parte strâns legată de debitor nu a respectat condițiile prevăzute la primul paragraf litera (a), instanța sau autoritatea competentă poate revoca beneficiile menționate la articolul 31 alineatul (1).

(2) În cazul în care oferta prezentată de o parte strâns legată de debitor este considerată cea mai bună ofertă, statele membre pot introduce garanții suplimentare pentru autorizarea și executarea vânzării întreprinderii debitorului sau a unei părți a acesteia.

Articolul 36

Finanțare intermediară

(1) În cazul în care este necesară o finanțare intermediară, statele membre se asigură că:

(a) finanțarea intermediară nu este declarată nulă, anulabilă sau inopozabilă și

(b) nu este angajată răspunderea civilă, administrativă sau penală a persoanelor care oferă finanțare intermediară pe motiv că o astfel de finanțare este prejudiciabilă pentru drepturile creditorilor, cu excepția cazului în care dreptul intern prevede alte motive pentru angajarea unei astfel de răspunderi.

(2) Statele membre pot dispune că persoanele care oferă finanțare nouă sau intermediară au dreptul ca, în contextul unei proceduri de insolvență ulterioare, să aibă prioritate la plată față de alți creditori care, altfel, ar avea creanțe superioare sau egale.

(3) Sub rezerva rangului de prioritate al creanțelor apărute în cursul procedurii de insolvență, statele membre pot dispune că:

(a) pentru a garanta rambursarea, persoanelor care oferă finanțare intermediară li se pot acorda garanții reale asupra veniturilor obținute din vânzare și

(b) finanțarea intermediară este eligibilă pentru a fi compensată cu prețul care urmează să fie plătit în cadrul ofertei atribuite, atunci când este furnizată de ofertanți interesați.

(4) Statele membre pot dispune că alineatul (1) se aplică numai finanțării intermediare care a făcut obiectul unui control *ex ante*.

Articolul 37

Drepturi de preempțiune și licitații de credit

(1) Fără a aduce atingere articolului 38 alineatul (1), statele membre se asigură că ofertanților nu li se acordă niciun drept de preempțiune. Statele membre pot dispune că drepturile de preempțiune legale care nu sunt afectate de insolvența debitorului se mențin și sunt executorii.

(2) Statele membre se asigură că, în cazul în care întreprinderea care face obiectul procedurii de „pre-pack” este grevată de garanții reale, creditorii care sunt beneficiari ai garanțiilor reale respective își pot compensa creanțele din prețul de achiziție numai până la o valoare care nu depășește valoarea de piață a întreprinderii.

Articolul 38

Protecția intereselor creditorilor

(1) Statele membre se asigură că garanțiile reale sau alte sarcini reale sunt eliberate în cursul procedurii de „pre-pack” în conformitate cu aceleași cerințe care s-ar aplica în cadrul procedurii de insolvență prevăzute în dreptul intern.

(2) Statele membre în dreptul cărora se condiționează eliberarea garanțiilor reale de consimțământul deținătorilor de creanțe garantate în cadrul unei proceduri de insolvență pot dispune că un astfel de consimțământ nu este obligatoriu în cursul procedurii de „prepack”.

Articolul 39

Impactul procedurilor bazate pe dreptul concurenței asupra momentului sau rezultatului pozitiv al ofertei

(1) Statele membre se asigură că, în cazul în care există un risc considerabil de întârziere ca urmare a unei proceduri bazate pe dreptul concurenței sau a unei decizii negative a unei autorități de concurență în legătură cu o ofertă prezentată în cursul fazei de pregătire, supraveghetorul sau debitorul ia măsuri corespunzătoare pentru a se prezenta oferte alternative.

(2) Statele membre se asigură că supraveghetorul poate primi informații cu privire la procedurile aplicabile bazate pe dreptul concurenței și la orice rezultate ale unor astfel de proceduri care ar putea afecta momentul sau rezultatul pozitiv al ofertei, cu condiția ca divulgarea informațiilor de către autoritatea de concurență să nu contravină normelor de drept intern privind protecția secretelor comerciale. În această privință, supraveghetorul este supus obligației de confidențialitate în conformitate cu dreptul intern.

(3) Statele membre se asigură că o ofertă poate fi ignorată în cazul în care implică un risc considerabil de întârziere, astfel cum se menționează la alineatul (1), cu condiția să se aplice cumulativ următoarele două condiții:

(a) oferta nu este singura ofertă; și

(b) întârzierea încheierii vânzării către ofertantul în cauză ar avea ca rezultat un prejudiciu pentru întreprinderea debitorului sau pentru o parte a acesteia.

TITLUL V

OBLIGAȚIA DIRECTORILOR DE A SOLICITA DESCHIDEREA PROCEDURII DE INSOLVENȚĂ ȘI RĂSPUNDEREA CIVILĂ

Articolul 40

Obligațiile directorilor

(1) Statele membre se asigură că directorii unei întreprinderi care devine insolventă în conformitate cu dreptul intern au obligația de a depune o cerere de deschidere a procedurii de insolvență, cu excepția procedurii de restructurare preventivă.

În statele membre în care se aplică Regulamentul (UE) 2015/848, obligația de a depune o cerere de deschidere a procedurii de insolvență se referă la procedurile prevăzute în anexa A la regulamentul respectiv, cu excepția procedurii de restructurare preventivă.

(2) O cerere astfel cum este menționată la alineatul (1) este înaintată instanței sau autorității competente pentru procedurile de insolvență în termen de trei luni de la data la care directorii au luat cunoștință sau la care se poate presupune în mod rezonabil că au luat cunoștință de faptul că întreprinderea este insolventă în conformitate cu dreptul intern.

Articolul 41

Neaplicarea sau suspendarea obligației de a depune o cerere de deschidere a procedurii de insolvență

(1) Statele membre pot dispune că obligația menționată la articolul 40 alineatul (1) nu se aplică directorilor care sunt persoane fizice și care răspund personal pentru întreaga datorie a întreprinderii.

(2) Statele membre pot dispune că obligația menționată la articolul 40 alineatul (1) poate fi îndeplinită prin informarea publicului cu privire la insolvența întreprinderii printr-o notificare într-un registru public, înainte de expirarea termenului menționat la articolul 40 alineatul (2), pentru a se asigura că creditorii pot solicita deschiderea procedurii de insolvență.

(3) Statele membre pot dispune suspendarea obligației menționate la articolul 40 alineatul (1) în cazul în care directorii iau măsuri care sunt concepute pentru a evita prejudicierea creditorilor societății insolvente și care asigură un nivel de protecție pentru drepturile creditorilor care este echivalent protecției oferite de obligația menționată la articolul 40 alineatul (1).

Articolul 42

Răspunderea civilă a directorilor

(1) Statele membre se asigură că directorii unei întreprinderi insolvente sunt răspunzători, în conformitate cu dreptul intern, pentru prejudiciile cauzate creditorilor ca urmare a neîndeplinirii de către aceștia a obligației menționate la articolul 40.

(2) Statele membre, în cazul în care au făcut uz de opțiunea prevăzută la articolul 41 alineatul (3), se asigură că directorii care iau măsurile menționate la articolul respectiv sunt răspunzători, în conformitate cu dreptul intern, pentru prejudiciile cauzate creditorilor care altfel nu ar fi fost cauzate dacă s-ar fi solicitat deschiderea procedurii de insolvență în conformitate cu articolul 40 alineatul (1).

(3) Statele membre pot dispune că răspunderea astfel cum este menționată la alineatul (2) de la prezentul articol este exclusă în cazul și în măsura în care directorii pot demonstra, pe baza unor circumstanțe obiective, că măsurile erau în mod rezonabil susceptibile să asigure creditorilor un rezultat echivalent sau mai bun decât cel generat de obligația menționată la articolul 40 alineatul (1).

Articolul 43

Relația cu alte instrumente

Prezentul titlu nu aduce atingere articolului 7 din Directiva (UE) 2019/1023.

TITLUL VI

COMITETUL CREDITORILOR

CAPITOLUL 1

Înființarea și membrii comitetelor creditorilor

Articolul 44

Înființarea comitetelor creditorilor

(1) Statele membre se asigură că se înființează un comitet al creditorilor după deschiderea procedurii de insolvență dacă adunarea generală a creditorilor decide sau solicită acest lucru ori, în cazul în care dreptul intern nu prevede o adunare generală a creditorilor, dacă creditorii solicită acest lucru în conformitate cu dreptul intern.

(2) Statele membre pot dispune că comitetul creditorilor poate fi înființat înainte de deschiderea procedurii de insolvență în conformitate cu dreptul intern.

Statele membre se asigură că se ia o decizie asupra componenței comitetului creditorilor în momentul înființării acestuia.

(3) Statele membre pot dispune că nu se înființează un comitet al creditorilor în cazul în care acestea stabilesc că, din cauza unor circumstanțe legate de natura și domeniul de activitate al întreprinderii debitorului, sarcina înființării comitetului creditorilor ar depăși beneficiile. Statele membre se asigură că circumstanțele respective, care pot include relevanța economică scăzută a averii debitorului, numărul scăzut de creditori, dimensiunea redusă a debitorului sau efectul negativ asupra situației financiare a debitorului cauzat de posibilele întârzieri în înființarea unui comitet al creditorilor, sunt stabilite în mod clar în dreptul intern.

Articolul 45

Numirea și componența comitetelor creditorilor

(1) În cazul în care se înființează un comitet al creditorilor în temeiul articolului 44, statele membre se asigură că membrii comitetului creditorilor sunt numiți fără întârzieri nejustificate fie în cadrul adunării generale a creditorilor, fie printr-o hotărâre a instanței.

(2) Statele membre se asigură că componența comitetelor creditorilor reflectă în mod echitabil, în măsura posibilului, diferitele interese ale creditorilor.

Atunci când printre creditori se numără și lucrători, statele membre se asigură că lucrătorii respectivi sau reprezentanții acestora sunt eligibili pentru numirea în comitetul creditorilor, cu excepția cazului în care există cel puțin un alt mecanism echivalent pentru reprezentarea intereselor lucrătorilor în cadrul procedurilor de insolvență.

Statele membre pot dispune că și alte persoane și entități decât creditorii sunt eligibile pentru a fi numite în comitetele creditorilor.

(3) Statele membre se asigură că creditorii transfrontalieri sunt eligibili pentru a fi numiți în comitetele creditorilor.

(4) Statele membre se asigură că, în cazul în care dreptul intern prevede căi de atac, orice parte interesată definită în conformitate cu dreptul intern poate contesta în instanță numirea unuia sau a mai multor membri ai comitetului creditorilor pe motiv că numirea nu a fost efectuată în conformitate cu dreptul aplicabil.

Articolul 46

Revocarea și înlocuirea membrilor

(1) Statele membre stabilesc norme care specifică motivele și procedurile de revocare și de înlocuire a membrilor comitetelor creditorilor. Normele respective prevăd, de asemenea, situația în care membrii comitetului creditorilor demisionează sau se află în imposibilitatea de a-și îndeplini obligațiile.

(2) Motivele de revocare astfel cum sunt menționate la alineatul (1) includ cel puțin încălcarea cu intenție sau din vădită neglijență a obligațiilor considerate importante în ceea ce privește interesele creditorilor, cum ar fi situațiile de conflict de interese.

CAPITOLUL 2

Metode de lucru și funcția comitetelor creditorilor

Articolul 47

Metoda de lucru a comitetelor creditorilor

(1) Statele membre stabilesc norme care specifică următoarele aspecte ale metodelor de lucru ale comitetelor creditorilor:

(a) procedura de vot, inclusiv eligibilitatea de a vota și cvorumul necesar;

(b) conflictele de interese;

(c) confidențialitatea informațiilor;

(d) ținerea evidenței deciziilor luate.

(2) Statele membre asigură faptul că comitetele creditorilor pot să își detalieze metodele de lucru prin intermediul unor protocoale, cu condiția ca protocoalele respective să respecte normele menționate la alineatul (1). Protocoalele respective sunt puse la dispoziția cel puțin a instanței și a practicianului în insolvență.

(3) Statele membre prevăd că membrii comitetelor creditorilor pot participa și vota fie personal, fie prin mijloace electronice. Statele membre pot dispune că membrilor comitetelor creditorilor li se oferă posibilitatea de a vota în scris.

(4) Statele membre asigură faptul că membrii comitetelor creditorilor pot fi reprezentați de o persoană autorizată în mod corespunzător.

Articolul 48

Funcția, drepturile și obligațiile comitetelor creditorilor

(1) Statele membre se asigură că comitetele creditorilor au drepturi care le garantează implicarea în procedurile de insolvență și le permit să examineze activitățile practicienilor în insolvență sau, în cazul în care un debitor rămâne în posesie, ale debitorului, inclusiv:

(a) dreptul de a audia și a fi audiate de către practicienii în insolvență cu privire la chestiuni de interes pentru drepturile creditorilor, incluzând decizii majore, precum vânzarea de active în afara cursului normal al activității;

(b) dreptul de a fi audiate în cadrul unei proceduri de insolvență;

(c) dreptul de a solicita și a primi informații relevante și necesare din partea creditorilor reprezentați și a practicienilor în insolvență sau, în cazul în care un debitor rămâne în posesie, din partea debitorului.

Statele membre pot dispune că comitetele creditorilor au dreptul de a numi un secretar și de a solicita consiliere externă cu privire la aspecte în legătură cu care creditorii pe care îi reprezintă au un interes.

(2) Statele membre se asigură că comitetele creditorilor, pe parcursul activităților lor, reprezintă interesele masei credale și acționează independent de practicienii în insolvență.

Statele membre se asigură că membrii comitetelor creditorilor reprezintă interesele tuturor creditorilor și acționează cu bună-credință atunci când îndeplinesc funcțiile comitetului.

(3) Statele membre pot încredința comitetelor creditorilor competența de a aproba anumite decizii sau acte juridice. Într-un astfel de caz, statele membre precizează în mod clar aspectele pentru care este necesară o astfel de aprobare, care pot include toate deciziile de importanță specială pentru procedură.

(4) Statele membre se asigură că creditorii, membrii comitetelor creditorilor și orice profesioniști care oferă asistență comitetelor creditorilor păstrează confidențialitatea informațiilor confidențiale obținute în legătură cu activitățile comitetelor.

Articolul 49

Cheltuieli și remunerare

(1) Statele membre precizează cine suportă cheltuielile efectuate de comitetele creditorilor sau membrii lor individuali în exercitarea funcției menționate la articolul 48.

(2) În cazul în care cheltuielile menționate la alineatul (1) sunt suportate din averea debitorului, statele membre se asigură că comitetele creditorilor sau membrii individuali ai acestora țin o evidență a acestor cheltuieli, iar instanța sau autoritatea competentă ori practicianul în insolvență au autoritatea de a limita cheltuielile nejustificate sau disproporționate.

(3) În cazul în care statele membre permit remunerarea membrilor unui comitet al creditorilor, iar această remunerare este suportată din averea debitorului, statele membre se asigură că remunerarea este proporțională cu funcția îndeplinită.

Articolul 50

Răspundere

(1) Statele membre se asigură că se aplică cel puțin una dintre următoarele reguli:

(a) membrii comitetelor creditorilor sunt exonerați de răspunderea personală pentru acțiunile lor în calitate de membri ai comitetului, cu excepția cazului în care s-a constatat că și-au încălcat obligațiile față de interesele creditorilor în mod intenționat sau din vădită neglijență;

(b) răspunderea personală a membrilor comitetelor creditorilor pentru acțiunile lor în calitatea lor de membri ai comitetului este acoperită de o asigurare care este suportată din averea debitorului în conformitate cu articolul 49 alineatul (2).

(2) În cazul în care statele membre încredințează comitetelor creditorilor competența de a aproba anumite decizii sau tranzacții, ele pot dispune că membrii comitetelor creditorilor au aceeași răspundere ca un practician în insolvență.

TITLUL VII

MĂSURI DE SPORIRE A TRANSPARENȚEI NORMELOR DE DREPT INTERN ÎN MATERIE DE INSOLVENȚĂ

Articolul 51

Fișă informativă cu informații-cheie

(1) Fără a aduce atingere alineatului (10), până la 22 iulie 2029, fiecare stat membru întocmește o fișă informativă cu informații-cheie referitoare la elemente esențiale ale dreptului intern privind procedurile de insolvență (denumită în continuare „fișă informativă cu informații-cheie”) și o transmite Comisiei prin intermediul portalului european e-justiție.

(2) Fișele informative cu informații-cheie se întocmesc într-o limbă oficială a instituțiilor Uniunii.

(3) Conținutul fișelor informative cu informații-cheie este concis, precis, clar și fără caracter tehnic și este prezentat într-un mod factual.

(4) Fișele informative cu informații-cheie includ următoarele secțiuni, în următoarea ordine:

(a) condițiile de deschidere a procedurii de insolvență;

(b) normele care reglementează înregistrarea, verificarea și admiterea creanțelor;

(c) normele care reglementează rangul creanțelor creditorilor și distribuirea veniturilor obținute din valorificarea activelor rezultate din procedura de insolvență;

(d) durata medie raportată a procedurii de insolvență, astfel cum se menționează la articolul 29 alineatul (1) litera (b) din Directiva (UE) 2019/1023.

(5) Secțiunea menționată la alineatul (4) litera (a) include:

(a) lista persoanelor care pot solicita deschiderea procedurii de insolvență;

(b) lista condițiilor care declanșează deschiderea procedurii de insolvență;

(c) modul și locul de depunere a unei cereri de deschidere a procedurii de insolvență;

(d) modul și momentul în care debitorul este notificat cu privire la decizia de deschidere a procedurii de insolvență.

(6) Secțiunea menționată la alineatul (4) litera (b) include:

(a) lista persoanelor care pot depune cerere de înregistrare a unei creanțe;

(b) lista condițiilor pentru depunerea cererii de înregistrare a unei creanțe;

(c) termenul pentru depunerea cererii de înregistrare a unei creanțe;

(d) modul în care se obține formularul pentru depunerea cererii de înregistrare a unei creanțe, dacă este cazul;

(e) modul și locul în care se depune o cerere de înregistrare a unei creanțe;

(f) modul în care se verifică și se validează creanța.

(7) Statele membre actualizează informațiile menționate la alineatul (4) în termen de o lună de la intrarea în vigoare a eventualelor modificări relevante aduse dreptului intern. Fișele informative cu informații-cheie conțin următoarea declarație: „Prezenta fișă informativă cu informații-cheie este exactă la data de … [data transmiterii informațiilor către Comisie sau data actualizării]”.

(8) Comisia se asigură că fișele informative cu informații-cheie sunt puse la dispoziția publicului în limbile engleză, franceză și germană și în limba originală, dacă aceasta este diferită, pe portalul european e-justiție în cadrul secțiunii „Insolvență/faliment” pentru fiecare stat membru.

(9) Comisia este împuternicită să modifice formatul fișei informative cu informații-cheie prin intermediul unor acte de punere în aplicare. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 53 alineatul (2).

(10) Statele membre în care se aplică Regulamentul (UE) 2015/848 furnizează fișa informativă cu informații-cheie menționată la alineatul (1) din prezentul articol prin intermediul Rețelei Judiciare Europene în materie civilă și comercială instituită prin Decizia 2001/470/CE într-un mod conform cu articolul 86 din regulamentul respectiv.

TITLUL VIII

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 52

Măsuri de urgență

(1) Statele membre pot deroga de la aplicarea dispozițiilor interne de transpunere a titlurilor II, V și VI în cazul unor situații extraordinare care perturbă grav activitățile economice la nivelul statelor membre sau al regiunilor acestora, în cazul și în măsura în care aplicarea dispozițiilor interne de transpunere a titlurilor respective ar implica un risc de insolvență la scară largă, inclusiv pentru întreprinderi care ar fi viabile în circumstanțe obișnuite.

(2) Derogarea menționată la alineatul (1) și durata acesteia sunt proporționale și limitate la ceea ce este esențial pentru limitarea, atenuarea, soluționarea sau prevenirea perturbării grave menționate la alineatul respectiv.

(3) Statele membre notifică Comisiei orice derogare astfel cum este menționată la alineatul (1) în termen de o lună de la intrarea sa în vigoare.

Atunci când Comisia este informată în conformitate cu primul paragraf, statele membre enumeră dispozițiile prezentei directive de la care au derogat, natura și amploarea circumstanțelor excepționale pe care se bazează derogarea, durata derogării și motivele pentru care derogarea este considerată esențială pentru limitarea, atenuarea, soluționarea sau prevenirea perturbării grave a activităților economice menționate la alineatul (1). Comisia informează celelalte state membre cu privire la aceasta fără întârzieri nejustificate.

(4) O derogare astfel cum este menționată la alineatul (1) poate avea o durată maximă de un an.

În cazul și în măsura în care situația extraordinară care perturbă grav activitățile economice persistă, derogarea poate fi prelungită cu perioade de până la șase luni, cu condiția ca statul membru să informeze Comisia în acest sens cu cel puțin trei luni înainte de expirarea perioadei de derogare anterioare. Această prelungire produce efecte cel târziu cu o lună înainte de expirarea respectivei perioade de derogare anterioare, cu excepția cazului în care Comisia obiectează, pe baza faptului că prelungirea nu respectă cerințele prevăzute la alineatele (1) și (2).

Articolul 53

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de Comitetul pentru restructurare și insolvență înființat prin articolul 30 din Directiva (UE) 2019/1023. Respectivul comitet reprezintă un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 54

Revizuire

Cel târziu până la 22 ianuarie 2034 și, ulterior, la fiecare cinci ani, Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport de evaluare a aplicării și a impactului prezentei directive. Pe baza evaluării respective, Comisia prezintă, după caz, o propunere legislativă.

Articolul 55

Transpunere

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 22 ianuarie 2029. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma articolelor 15, 16 și 17 din prezenta directivă, în măsura în care acestea se referă la BARIS, până la data menționată la primul paragraf de la prezentul alineat sau până la 10 iulie 2029, luându-se în considerare data care survine mai târziu.

Atunci când statele membre adoptă dispozițiile respective, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a unei astfel de trimiteri.

(2) Titlul II se aplică numai actelor juridice perfectate începând cu data intrării în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive menționate la alineatul (1) primul paragraf.

(3) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 56

Intrare în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 57

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 30 martie 2026.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președinta	*Președintele*
R. METSOLA	M. PANAYIOTOU

ANEXĂ

Registrele și bazele de date naționale menționate la articolul 19

1. registre cadastrale;
2. registre funciare;
3. registre de bunuri mobile, inclusiv registre de vehicule, nave și aeronave, în cazul în care drepturi de proprietate sunt înregistrate în astfel de registre;
4. registre de donații;
5. registre de ipoteci;
6. registre sau baze de date care conțin informații privind proprietatea asupra titlurilor de valoare, cum ar fi depozitarii centrali de titluri de valoare, astfel cum sunt definiți la articolul 2 din Regulamentul (UE) nr. 909/2014;
7. registre de angajamente, inclusiv contracte de leasing, și de contracte de vânzare-cumpărare cu păstrarea dreptului de proprietate;
8. registre care conțin acte de punere sub sechestru a bunurilor;
9. registre de drepturi de proprietate intelectuală, inclusiv registre de brevete și mărci.